

UDKAST

Forslag

til

Lov om ændring af lov om fremme af vedvarende energi, lov om miljøvurdering af planer og programmer og af konkrete projekter (VVM), lov om offentlige veje m.v. og jernbaneloven¹

(Ændring af tilladelsesprocessen for elproducerende anlæg på havet, ændring af minimumsfrister for høring over miljøkonsekvensrapporter, ændring af VVM-kompetencen for elproduktionsanlæg på havområdet, mulighed for forbehold af særskilt ret over solcelleanlæg på erhvervsbygninger m.v.)

§ 1

I lov om fremme af vedvarende energi, jf. lovbekendtgørelse nr. 1031 af 6. september 2024, foretages følgende ændringer:

1. Efter § 3 stk. 9 indsættes som et nyt *stk. 10*:

»Ministeren for grøn trepart kan efter forhandling med klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætte regler om opkrævning af gebyrer til dækning af ministeren for grøn treparts omkostninger ved administration og tilsyn i forbindelse med screening af projekter i et fremskyndelsesområde til net- og lagringsinfrastruktur.«

2. I § 9, *stk. 2, nr. 1*, ændres »4 uger« til: »2 uger«.

3. Efter § 14 a indsættes før overskriften før § 18:

»Forbehold af særskilt ret over solcelleanlæg etableret på tagarealer på erhvervsbygninger m.v.

¹ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/92/EU af 13. december 2011 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet (VVM-direktivet), EU-Tidende 2012, nr. L 26, side 1, og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/52/EU af 16. april 2014 om ændring af direktiv 2011/92/EU om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, EU-Tidende 2014, nr. L 124, side 1, og dele af Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, EF-Tidende 1992, nr. L 206, side 7, som ændret senest ved Rådets direktiv 2013/17/EU af 13. maj 2013 om tilpasning af visse direktiver vedrørende miljø på grund af Republikken Kroatiens tiltrædelse, EU-Tidende 2013, nr. L 158, side 193, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/147/EF af 30. november 2009 om beskyttelse af vilde fugle, EU-Tidende 2010, nr. L 20, side 7, som ændret ved Rådets direktiv 2013/17/EU af 13. maj 2013 om tilpasning af visse direktiver vedrørende miljø på grund af Republikken Kroatiens tiltrædelse, EU-Tidende 2013, nr. L 158, side 193.

UDKAST

§ 15. Uanset tinglysningslovens § 38 kan der forbeholdes særskilt ret over solcelleanlæg, der etableres på tagarealer på erhvervsbygninger m.v., som er tilsluttet det kollektive elnet, hvis

- 1) anlægget kan borttages uden at gøre væsentlig skade på bygningen, og
- 2) der senest på det tidspunkt, hvor etableringen af solcelleanlægget påbegyndes tinglyses en deklaration om den særskilte ret, og om at eksisterende pant- og udlægshavere, der er omfattet af lov om finansiel virksomhed eller lov om forsikringsvirksomhed, har samtykket dertil.

Stk. 2. Pant- og udlægshavere, der er omfattet af lov om finansiel virksomhed eller lov om forsikringsvirksomhed, kan nægte samtykke efter stk. 1, nr. 2, hvis forbehold af den særskilte ret over solcelleanlægget vil være forbundet med væsentlige kreditmæssige risici for pant- eller udlægshaver eller manglende overholdelse af den finansielle lovgivning for panthaver. Meddelelse af eller nægtelse af samtykke skal ske inden for en frist på 30 dage.

Stk. 3. Den særskilte ret efter stk. 1 består, uanset at ejendommen sælges ved tvangsauktion.«

4. I § 22, *stk. 7*, udgår »om ministerens adgang til at benytte forundersøgelses resultater, jf. § 24, *stk. 4*, «.

5. § 24 ophæves.

6. I § 25, *stk. 1*, ændres »interne ledningsanlæg« til: »elkabler og installationer«.

7. I § 25, *stk. 2*, udgår »har ret til at udnytte en forundersøgelsestilladelse efter § 24, *stk. 1, 2* eller 4, og«.

8. Efter § 25 indsættes:

»§ 26. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan efter ansøgning meddele tilladelse til undersøgelser, som er nødvendige for at gennemføre væsentlige ændringer i bestående anlæg, jf. § 25, *stk. 1*.

Stk. 2. Ministeren kan fastsætte vilkår i forbindelse med en tilladelse efter *stk. 1*, herunder om de forhold, som skal undersøges, undersøgelsesernes forløb, udstyr, tilsyn og om miljø- og sikkerhedsforhold.«

9. I § 27 ændres »§ 22 a, *stk. 1*, og § 25« til: »dette kapitel«

10. § 29 b affattes således:

UDKAST

»§ 29 b. Klima-, energi- og forsyningsministeren fører tilsyn med overholdelsen af vilkår og krav i tilladelser efter dette kapitel og i en udbudskontrakt, jf. § 23, stk. 1.«

11. I § 58, nr. 1, indsættes efter »§ 25, stk. 1,«: »§ 26, stk. 1,«.

12. I § 58 indsættes efter nr. 1 som nyt nummer:

»2) tilsyn med overholdelse af vilkår og krav i en udbudskontrakt, jf. § 23, stk. 1.«

Nr. 2-3 bliver herefter nr. 3-4.

§ 2

I lov om miljøvurdering af planer og programmer og af konkrete projekter (VVM), jf. lovbekendtgørelse nr. 4 af 3. januar 2023, som ændret ved lov nr. 612 af 11. juni 2024, foretages følgende ændringer:

1. I § 17, stk. 4, nr. 2, ændres »vand og vind« til: »vedvarende energikilder«, »interne ledningsanlæg« ændres til: »elkabler og installationer« og »nr. 3, litra i og j« ændres til: »nr. 3, litra a, i og j«.

2. I § 35, stk. 5, 4. pkt., ændres »8 uger« til: »30 dage«.

§ 3

I lov om offentlige veje m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 435 af 24. april 2024, foretages følgende ændringer:

1. I § 17 h, stk. 5, 2. pkt., og stk. 6, 2. pkt., ændres »8 uger« til: »30 dage«.

§ 4

I jernbaneloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1091 af 11. august 2023, foretages følgende ændringer:

1. I § 38 h, stk. 5, 2. pkt., og stk. 6, 2. pkt., ændres »8 uger« til: »30 dage«.

§ 5

UDKAST

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2025.

Stk. 2. § 3 og § 4 finder ikke anvendelse på miljøkonsekvensvurderinger og eventuelle supplerende oplysninger for projekter, der tillades ved anlægslov, hvor Vejdirektoratet eller Banedanmark har sendt miljøkonsekvensrapport m.v., jf. lov om offentlige veje § 17 h, stk. 6, og jernbaneloven § 38 h, stk. 6, i høring inden lovens ikrafttrædelse.

UDKAST

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse	
1.	Indledning
2.	Lovforslagets hovedpunkter
2.1.	Ændring af tilladelsesprocessen for elproducerende anlæg på havet
2.1.1.	Gældende ret
2.1.2.	Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser
2.1.3.	Den foreslåede ordning
2.2.	Ændring af minimumsfrister for høring over miljøkonsekvensrapporter
2.2.1.	Gældende ret
2.2.1.1.	Forhold til EU-retten
2.2.1.2.	Forholdet til Århuskonventionen og Espoo-konventionen
2.2.2.	Ministeriet for Grøn Treparts og Transportministeriets overvejelser
2.2.3.	Den foreslåede ordning
2.3.	Ændring af kompetence til at foretage miljøvurderinger af projekter vedrørende vedvarende energikilder på havet
2.3.1.	Gældende ret
2.3.2.	Ministeriet for Grøn Treparts overvejelser
2.3.3.	Den foreslåede ordning
2.4.	Mulighed for forbehold af særskilt ret over solcelleanlæg på erhvervsbygninger

UDKAST

2.4.1.	Gældende ret
2.4.2.	Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser
2.4.3.	Den foreslåede ordning
2.5.	Øvrige ændringer
2.5.1.	Ny § 26 i VE-loven om tilladelse til undersøgelser i forbindelse med væsentlige ændringer i bestående elproduktionsanlæg
2.5.1.1	Gældende ret
2.5.1.2	Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser
2.5.1.3	Den foreslåede ordning
2.5.2.	Konsekvensændring af VE-lovens § 9, stk. 2, 1. pkt. på baggrund af ændring af frist for høring over miljøkonsekvensrapport
2.5.2.1	Gældende ret
2.5.2.2	Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser
2.5.2.3.	Den foreslåede ordning
2.5.3	Præcisering af 'interne ledningsanlæg' i VE-lovens § 25
2.5.3.1	Gældende ret
2.5.3.2	Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser
2.5.3.3	Den foreslåede ordning
2.5.4.	Ændring af VE-lovens § 27 om naturbeskyttelse
2.5.4.1.	Gældende ret
2.5.4.2.	Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser
2.5.4.3.	Den foreslåede ordning

UDKAST

2.5.5.	Ændring af tilsyns- og gebyrbestemmelser i VE-loven
2.5.5.1	Gældende ret
2.5.5.2	Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser
2.5.5.3	Den foreslåede ordning
2.5.6.	Hjemmel til gebyrfinansiering af en screeningsproces
2.5.6.1.	Gældende ret
2.5.6.2.	Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser
2.5.6.3.	Den foreslåede ordning
3.	Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige
4.	Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
5.	Administrative konsekvenser for borgerne
6.	Klimamæssige konsekvenser
7.	Miljø- og naturmæssige konsekvenser
8.	Forholdet til EU-retten
8.1.	VVM-direktivet
8.2.	Naturbeskyttelsesdirektiverne
9.	Hørte myndigheder og organisationer m.v.
10.	Sammenfattende skema

1. Indledning

Lovforslaget implementerer en række ændringer af lov om vedvarende energi, jf. lovbekendtgørelse nr. 1031 af 6. september 2024 med senere ændringer (herefter VE-loven), der bidrager til at optimere og præcisere processen for tilladelser til VE-anlæg, muliggøre opstilling af flere solceller på

UDKAST

erhvervstage, sikre hjemmel til gebyrfinansiering af tilsyns- og screening-opgaver og at sikre overholdelse af EU-direktiver om naturbeskyttelse for repowering-projekter.

Med lovforslaget implementeres dele af Klimaaf tale om grøn strøm og varme fra juni 2022, som omhandler et servicetjek og analysearbejde for at fjerne barrierer i lovgivningen og skabe smidigere sagsbehandling og forkorte godkendelses- og tilladelsesprocesser ifm. havvindmølleparker. Samtidig præciseres en række bestemmelser i VE-lovens kapitel 3, som omhandler tilladelser til VE-anlæg på havet, med tilhørende bemærkninger med henblik på at gøre kapitel 3 mere klart og præcist. Lovforslaget vil også implementere anbefalingen fra NEKST-arbejdsgruppen *Mere sol og vind på land* om en forkortet høringsperiode ved genbehandling af miljøvurderinger.

Lovforslaget ophæver procestrinnet i VE-loven, som fastslår, at opstillers forundersøgelsesrapport skal godkendes af Energistyrelsen, før der kan søges om etableringstilladelse. Ophævelsen vurderes bl.a. at kunne indebære en tidsmæssig besparelse i den samlede tilladelsesproces. Offentligheden skal fortsat høres om opstillersens miljøkonsekvensrapport, og der vil fortsat være mulighed for at påklage en etableringstilladelse (VVM-tilladelsen) efter VE-loven.

For at bidrage til en hurtigere myndighedsbehandling foreslås også en ændring af minimumsfristen for høring over miljøkonsekvensrapporter efter lov om miljøvurdering af planer og programmer og af konkrete projekter (VVM), jf. lovbekendtgørelse nr. 4 af 3. januar 2023, (herefter miljøvurderingsloven), med det formål at give mulighed for en hurtigere myndighedsbehandling inden for de fastsatte EU-retlige rammer. Ændringen gennemføres også i vejloven og jernbaneloven.

Med lovforslaget overflyttes også kompetencen til at miljøvurdere projekter, der udnytter vedvarende energikilder, herunder flydende solcelleanlæg, på havet i henhold til miljøvurderingsloven fra miljø- og ligestillingsministeren (ressortoverført til ministeren for grøn trepart) til klima-, energi og forsyningsministeren.

Dertil skaber lovforslaget mulighed for forbehold af særskilt ret over solcelleanlæg på tagarealer på erhvervsjendomme, som skal muliggøre flere finansieringsformer til solcelleanlæg, som er identificeret som et særligt fokus i *Klimaaf tale om mere grøn energi fra sol og vind på land 2023*.

UDKAST

Det foreslås også, at der indføres en ny tilladelseshjemmel, som skal sikre, at bl.a. EU-direktiverne på naturbeskyttelsesområdet overholdes i forbindelse med undersøgelser, som er nødvendige med henblik på at gennemføre væsentlige ændringer til bestående elproduktionsanlæg (repowering) og levetidsforlængelser. Endvidere foreslås det at justere og forenkle VE-lovens tilsynsbestemmelse og gebyrbestemmelse om betaling for ansøgninger om tilladelser og for tilsyn med bl.a. udbudskontrakter for så vidt angår elproduktionsanlæg på havet.

Det foreslås, at der indføres hjemmel til, at ministeren for grøn trepart efter forhandling med klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om opkrævning af gebyrer til dækning af ministeren for grøn treparts omkostninger ved administration og tilsyn i forbindelse med screening af projekter i et fremskyndelsesområde til net- og lagringsinfrastruktur.

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Ændring af tilladelsesprocessen for elproducerende anlæg på havet

2.1.1. Gældende ret

§§ 22-29 b i kapitel 3 i VE-loven indeholder de nærmere bestemmelser om etablering af VE-teknologier på havet, herunder bestemmelser om tilladelser til forundersøgelser til VE-anlæg, etablerings- og produktionstilladelser til VE-anlæg samt fastsættelsen af vilkår ved meddelelse af tilladelser. VE-lovens kapitel 3 er i hovedtræk delt sådan op, at bestemmelserne først regulerer forundersøgelser til VE-anlæg (§§ 22-24), dernæst meddelelse af etableringstilladelser til VE-anlæg (§ 25) og endelig meddelelse af elproduktionsstilladelse (§ 29). §§ 27 og 28 indeholder bestemmelser om miljøforhold. VE-lovens § 22, stk. 1, fastslår i overensstemmelse med statens højhedsret over søterritoriet og statens rettigheder i den eksklusive økonomiske zone, at adgangen til at udnytte energi fra vedvarende energikilder på søterritoriet og i den eksklusive økonomiske zone alene tilkommer den danske stat. Forundersøgelser og efterfølgende udnyttelse af energi kan kun finde sted efter tilladelse fra klima-, energi og forsyningsministeren, og ifølge bestemmelsens stk. 2 kan en forundersøgelsestilladelse alene gives ved et udbud.

Det følger af § 22, stk. 7, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte vilkår for tilladelsen, herunder om de forhold, som skal undersøges, om rapportering, om forundersøgelsens forløb og resultater, om ministerens adgang til at benytte forundersøgelsens resultater. § 22, stk. 8, bemyndiger klima-, energi- og forsyningsministeren til at træffe afgørelse om tilladelser efter stk. 2 og 7.

UDKAST

Forundersøgelser omfatter ansøgerens geofysiske og geotekniske undersøgelser med henblik på at vurdere det pågældende havareals egnethed til opstilling af et VE-anlæg. Forundersøgelserne omfatter også ansøgerens miljøvurdering af det konkrete projekt (VVM), som munder ud i ansøgerens miljøkonsekvensrapport.

Det følger af § 24, stk. 1, at når forundersøgelsen er afsluttet, skal forundersøgelsesrapporten inkl. ansøgerens miljøkonsekvensrapport indsendes til klima-, energi- og forsyningsministeren, som tager stilling til, om forundersøgelsesrapporten kan godkendes. Inden godkendelse af forundersøgelsesrapporten sender Energistyrelsen, som den myndighed, der for så vidt angår disse forundersøgelser foretager vurdering efter miljøvurderingsloven (herafter VVM-myndighed), rapporten i høring hos en række myndigheder. Godkendelsen afhænger af, om undersøgelserne opfylder de stillede krav, herunder kravene til miljøkonsekvensrapporten, jf. miljøvurderingslovens § 20. Hvis forundersøgelsesrapporten bliver godkendt, skal ansøgeren i medfør af § 24, stk. 2, inden 3 måneder efter godkendelsen afgøre, om denne ønsker at opføre et produktionsanlæg eller eventuelt vil overdrage muligheden til en anden. Overdragelsen kræver klima-, energi- og forsyningsministerens tilladelse og forudsætter, at overdragelsen sker til en virksomhed, som lever op til kravene for at opnå etablerings- og produktionstilladelse. Hvis fristen i § 24 stk. 2, overholdes, fastsættes en frist for modtagelse af ansøgning om etableringstilladelse efter § 25. Der kan også stilles krav til sikkerhedsstillelse for gennemførelse af projektet. Ønsker den ansøger, der har udført forundersøgelsen, ikke at udnytte den godkendte forundersøgelsestilladelse, kan ministeren efter § 24, stk. 4, uden vederlag til ansøgeren stille forundersøgelsesrapporten til rådighed for andre. Muligheden for at stille rapporten til rådighed for andre foreligger først, hvis ansøgeren inden 3 måneder efter godkendelse af rapporten ikke har tilkendegivet, at ansøgeren selv ønsker at anvende den godkendte forundersøgelsestilladelse eller ønsker at overdrage retten til tilladelsen.

VE-lovens § 25 indeholder regler om meddelelse af tilladelse til etablering af elproduktionsanlæg. Det fremgår således af VE-lovens § 25, stk. 1, at etablering af elproduktionsanlæg, der udnytter vedvarende energikilder, med tilhørende interne ledningsanlæg på søterritoriet og i den eksklusive økonomiske zone samt væsentlige ændringer i bestående anlæg, kun kan foretages efter forudgående tilladelse fra klima-, energi- og forsyningsministeren. I medfør af § 25, stk. 2, meddeles tilladelserne til ansøgere, der har ret til at udnytte en forundersøgelsestilladelse efter § 24, stk. 1, 2 eller 4, og som skønnes at have den fornødne tekniske og finansielle kapacitet.

UDKAST

VE-lovens § 25, stk. 3, indeholder hjemmel til, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte vilkår i etableringstilladelsen til elproduktionsanlæg. Disse vilkår angår bl.a. krav til konstruktion, indretning, installationer, opstilling, drift, nedtagning og sikkerhedsstillelse for nedtagning af anlæg samt økonomiske, tekniske, sikkerheds- og miljømæssige forhold i forbindelse med etablering og drift, herunder ophold og beboelse.

Klima-, energi- og forsyningsministerens beføjelser efter VE-loven er delegeret til Energistyrelsen, jf. bekendtgørelse nr. 910 af 26. juni 2024 om Energistyrelsens opgaver og beføjelser, jf. § 3, stk. 1, nr. 4, jf. dog § 7.

2.1.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser

Det fremgår af den daværende regerings (Socialdemokratiets) oplæg ”Danmark kan mere II” fra april 2022, at tempoet i den grønne omstilling skal op. Den daværende regering (Socialdemokratiet) indgik med afsæt i ”Danmark kan mere II” den 25. juni 2022 ”Klimaaf tale om grøn strøm og varme 2022” med Venstre, Socialistisk Folkeparti, Radikale Venstre, Enhedslisten, Det Konservative Folkeparti, Dansk Folkeparti, Liberal Alliance, Alternativet og Kristendemokraterne. Moderaterne har efterfølgende tilsluttet sig aftalens dele om forlig.

Af klimaaf talen fremgår det bl.a., at ”Der igangsættes et servicetjek og analysearbejde for at fjerne barrierer i lovgivningen samt skabe smidigere sagsbehandling og forkorte godkendelses- og tilladelsesprocesser ifm. havvindmølleparker, der etableres efter udbud og via åben dør-ordningen, herunder også tilladelsesprocesser for repowering og levetidsforlængelser. Servicetjekket vil kunne resultere i anbefalinger til en lovrevision, og forventes at kunne nedbringe sagsbehandlingstiden og mindske risikoen for klager.”

Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet vurderer, at det vil være hensigtsmæssigt at ophæve kravet om godkendelse af ansøgerens forundersøgelserapport i § 24, stk. 1, og at bestemmelsens stk. 2-4 ophæves tilsvarende.

Ophævelse af VE-lovens § 24 understøtter de politiske ambitioner om en forkortet godkendelses- og tilladelsesproces og en hurtigere udbygning med vedvarende energi på havet.

Samtidig vil ophævelsen medføre en klarere adskillelse af proceduren i forbindelse med ansøgerens miljøvurdering af det konkrete projekt (VVM) om etablering af VE-anlæg på havet fra de eventuelle andre forundersøgelser, som ansøgeren foretager i medfør af forundersøgelsestilladelsen.

2.1.3. Den foreslåede ordning

UDKAST

Med den foreslåede ophævelse af VE-lovens § 24, stk. 1, bortfalder kravet om godkendelse af ansøgerens forundersøgelsesrapport, herunder miljøkonsekvensrapporten. Samtidig ophæves de tilhørende bestemmelser i § 24, stk. 2-4, dog således at enkelte elementer i den nugældende § 24, stk. 4, foreslås videreført i § 22, stk. 7. Samtidig med ophævelsen af godkendelseskravet i § 24, stk. 1, bortfalder den adgang til at klage over godkendelsen, som følger af VE-lovens § 66.

Den foreslåede ændring vil indebære, at kravene til ansøgerens forundersøgelser vil fremgå af VE-lovens §§ 22 og 23, og krav i den udbudskontrakt, som ansøgeren indgår med staten på baggrund af det afholdte udbud om gennemførelse af et projekt om udnyttelse af VE-energi på havet. Forundersøgelserne omfatter ansøgerens geofysiske og geotekniske undersøgelser af havarealets egnethed til etablering af et elproducerende anlæg.

Den foreslåede ordning vil endvidere indebære, at miljøvurdering af det konkrete projekt (VVM) om opstilling af et VE-anlæg på havet adskilles fra den forundersøgelingsproces, som følger af VE-lovens §§ 22 og 23 og af udbudskontrakten. Miljøvurderingen af det konkrete projekt skal herefter ske efter reglerne i miljøvurderingsloven, dog således at etableringstilladelsen efter VE-lovens § 25, stk. 1, fortsat erstatter VVM-tilladelsen efter miljøvurderingslovens § 25, stk. 1, jf. miljøvurderingsbekendtgørelsens § 10, nr. 3. Ansøgeren skal i VVM-processen bl.a. udarbejde en miljøkonsekvensrapport, som opfylder kravene i miljøvurderingslovens § 20. Hvor Energistyrelsen efter den nugældende § 24, stk. 1, i VE-loven skal godkende miljøkonsekvensrapporten, inden den sendes i høring, skal Energistyrelsen ifølge den foreslåede ordning gennemgå rapporten med henblik på at sikre, at den opfylder kravene i miljøvurderingslovens § 20, hvorefter den kan sendes i høring. Denne gennemgang, som følger af miljøvurderingslovens § 24, stk. 1, er en procesledende beslutning, som ikke kan påklages administrativt.

Med ophævelsen af godkendelseskravet i VE-lovens § 24 afskaffes der således et procestrin i forbindelse med etablering af VE-anlæg på havet tillige med den adgang til at klage, som er knyttet til godkendelseskravet, jf. § 66.

Som led i ophævelsen af VE-lovens § 24, stk. 4, foreslås § 22, stk. 7, ændret, således at henvisningen til § 24, stk. 4, om ministerens adgang til at benytte forundersøgelsens resultater udgår. Ministeren vil fortsat i medfør af § 22, stk. 7, kunne fastsætte vilkår for forundersøgelsestilladelsen om, at forundersøgelsens resultater, herunder rå-data indsamlet i forbindelse med undersøgelserne, kan offentliggøres.

2.2. Ændring af minimumsfrister for høring over miljøkonsekvensrapporter

2.2.1. Gældende ret

Ved gennemførelse af en miljøkonsekvensvurdering efter miljøvurderingsloven, vejloven og jernbaneloven af konkrete projekter er der bl.a. krav om, at der skal foretages høring over miljøkonsekvensrapporten mv.

Der er i disse love fastsat minimumskrav til længden af høringen af offentligheden over miljøkonsekvensrapporter. For vejloven og jernbaneloven gælder minimumsfristen desuden høring af berørte myndigheder.

Det følger af miljøvurderingslovens § 20, stk. 1, at bygherren skal fremlægge en miljøkonsekvensrapport for projekter omfattet af lovens § 15 som regulerer krav om tilladelse til visse projekter. § 35, stk. 5, i miljøvurderingsloven fastsætter tidsfrister for høring af offentligheden i forbindelse med høring over miljøkonsekvensrapporten.

Det følger af § 35, stk. 5, 1. og 2. pkt., at myndigheden fastsætter en passende tidsfrist for høring af de berørte myndigheder og berørte stater. Fristen skal fastsættes under hensyntagen til projektets art, kompleksitet, placering og dimensioner samt formålet med miljøvurderingen, jf. § 1, stk. 2.

Efter § 35, stk. 5, 3. pkt., fastsætter myndigheden en passende tidsfrist på mindst 14 dage for høring af offentligheden ved afgrænsning af miljøkonsekvensrapportens indhold efter § 35, stk. 3, nr. 2.

Det følger af § 35, stk. 5, 4. pkt., at for høring af offentligheden over miljøkonsekvensrapporten efter stk. 3, nr. 3, er høringsfristen mindst 8 uger.

Det følger bl.a. af bestemmelsens forarbejder vedrørende 8 ugers fristen, jf. Folketingstidende 2015-16, tillæg A, L 147 som fremsat, side 90, at der er tale om en minimumsfrist, og at myndigheden ved fristfastsættelsen i det konkrete tilfælde skal tage højde for kompleksiteten og omfanget af det konkrete projekt, ligesom der ved fastsættelsen af fristen skal tages hensyn til, om høringen finder sted i længere ferieperioder, f.eks. jule- og sommerferie.

Det følger af vejlovens § 17 g, at Vejdirektoratet udarbejder en miljøkonsekvensrapport for et projekt, der er omfattet af § 17 a, som regulerer krav om tilladelse i forbindelse med miljøkonsekvensvurdering af statslige vejanlæg.

Det følger af § 17 h, stk. 5, at Trafikstyrelsen efter gennemgang af miljøkonsekvensrapporten skal sende denne, ansøgningen og eventuelle supplerende oplysninger i høring med henblik på at give berørte myndigheder og

UDKAST

offentligheden mulighed for at fremsætte bemærkninger, før der træffes afgørelse om administrativ tilladelse, der giver Vejdirektoratet ret til at gennemføre et projekt, der er omfattet af § 17 a, stk. 1 eller 2.

Videre følger det af vejlovens § 17 h, stk. 5, at Trafikstyrelsen skal fastsætte en passende frist for fremsættelse af bemærkninger til miljøkonsekvensrapporten, dog mindst 8 uger. Det fremgår af bestemmelsen, at fristen skal give myndighederne og offentligheden mulighed for at forberede sig og opnå en reel deltagelse i processen. Fristen skal fremgå af høringen.

Det følger bl.a. af bestemmelsens forarbejder, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 84 som fremsat, side 33 f., at myndigheden ved fastsættelse af tidsfristen for høring af berørte myndigheder og offentligheden skal tage hensyn til bl.a. projektets art, kompleksitet, placering og dimensioner samt at fristen f.eks. vil være længere, desto mere komplekst et projekt er.

Det følger af vejlovens § 17 h, stk. 6, at ved projekter, hvor der meddeles tilladelse ved anlægslov, sender Vejdirektoratet miljøkonsekvensrapporten og eventuelle supplerende oplysninger i høring med henblik på at give berørte myndigheder og offentligheden mulighed for at fremsætte bemærkninger før vedtagelse af anlægsloven, jf. dog lovens § 17 a, stk. 3. Vejdirektoratet fastsætter en passende frist for fremsættelse af bemærkninger til miljøkonsekvensrapporten, dog mindst 8 uger, som giver myndighederne og offentligheden mulighed for at forberede sig og opnå en reel deltagelse i processen. Fristen skal fremgå af høringen.

Det følger af bestemmelsens forarbejder, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 84 som fremsat, side 34 f., at ved fastsættelse af en tidsfrist for høring af berørte myndigheder og offentligheden inden vedtagelsen af anlægsloven, skal Vejdirektoratet tage hensyn til bl.a. projektets art, kompleksitet, placering og dimensioner. F.eks. vil fristen være længere, desto mere komplekst et projekt er.

Det følger af jernbanelovens § 38 g, at Banedanmark udarbejder en miljøkonsekvensrapport for et projekt, der er omfattet af § 38 a, som regulerer krav om tilladelse i forbindelse med miljøkonsekvensvurdering af statslige jernbaneanlæg. Det følger af § 38 h, stk. 5, at Trafikstyrelsen efter gennemgang af miljøkonsekvensrapporten skal sende denne, ansøgningen og eventuelle supplerende oplysninger i høring med henblik på at give berørte myndigheder og offentligheden mulighed for at fremsætte bemærkninger, før der træffes afgørelse om administrativ tilladelse.

UDKAST

Videre følger det af § 38 h, stk. 5, at Trafikstyrelsen fastsætter en passende frist for fremsættelse af bemærkninger til miljøkonsekvensrapporten, dog mindst 8 uger, som giver myndighederne og offentligheden mulighed for at forberede sig og opnå en reel deltagelse i processen. Fristen skal fremgå af høringen.

Det følger af bestemmelsens forarbejder, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 84 som fremsat, side 59 f., at myndigheden skal tage hensyn til bl.a. projektets art, kompleksitet, placering og dimensioner ved fastsættelse af en tidsfrist for høring af berørte myndigheder og offentligheden inden Trafik-, Bygge- og Boligstyrelsen (nu Trafikstyrelsen) træffer afgørelse om administrativ tilladelse efter jernbanelovens § 38 j, stk. 1. F.eks. vil fristen være længere, desto mere komplekst et projekt er.

Det følger af jernbanelovens § 38 h, stk. 6, at ved projekter, hvor der meddeles tilladelse ved anlægslov, sender Banedanmark miljøkonsekvensrapporten og eventuelle supplerende oplysninger i høring med henblik på at give berørte myndigheder og offentligheden mulighed for at fremsætte bemærkninger før vedtagelse af anlægsloven, jf. dog § 38 a, stk. 3. Banedanmark fastsætter en passende frist for fremsættelse af bemærkninger til miljøkonsekvensrapporten, dog mindst 8 uger, som giver myndighederne og offentligheden mulighed for at forberede sig og opnå en reel deltagelse i processen. Fristen skal fremgå af høringen.

2.2.1.1 Forhold til EU-retten

Miljøvurderingslovens § 35, stk. 5, vejlovens § § 17 h, stk. 5 og stk. 6, og jernbanelovens § 38 h, stk. 5 og stk. 6, implementerer artikel 6, stk. 7, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/52/EU om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/92/EU om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet. Det fremgår af artikel 6, stk. 6, litra b, i VVM-direktivet, at der skal fastsættes rimelige tidsrammer for de forskellige faser, der giver tilstrækkelig tid til at de relevante myndigheder og den berørte offentlighed kan forberede sig på og opnå reel deltagelse i de beslutningsprocesser på miljøområdet, der er omfattet af artikel 6. Det fremgår af artikel 6, stk. 7, at høringen af den berørte offentlighed over den af bygherren fremlagte miljøkonsekvensrapport ikke må være kortere end 30 dage.

Minimumshøringsfristen på 8 uger for høring af offentligheden efter miljøvurderingsloven blev indsat i miljøvurderingsloven ved lov nr. 425 af 18. maj 2016 om miljøvurdering af planer og programmer og af konkrete pro-

UDKAST

jekter (VVM), der afløste den hidtil gældende lov om miljøvurdering af planer og programmer, jf. lovbekendtgørelse nr. 1533 af 10. december 2015. Det fremgår af forarbejderne til bestemmelsen, at forslaget videreførte høringsfristen i § 6, stk. 2, i VVM-bekendtgørelsen på mindst 8 uger, jf. Folketingstidende 2015-16, tillæg A, L 147 som fremsat, s. 91. Bestemmelsen i miljøvurderingslovens § 35 blev nyaffattet ved lov nr. 2192 af 29. december 2020, hvor minimumsfristen på 8 uger blev fastholdt uændret.

Minimumshøringsfristen på 8 uger blev tilsvarende indsat i vejloven og jernbaneloven ved lov nr. 658 af 8. juni 2016, om ændring af lov om offentlige veje m.v., jernbaneloven og forskellige andre love. Bestemmelserne i vejlovens § 17 h, stk. 5 og stk. 6, og jernbanelovens § 38 h, stk. 5 og stk. 6, blev nyaffattet ved lov nr. 434 af 16. marts 2021, hvor minimumsfristen på 8 uger blev fastholdt uændret. Samtidig blev vejlovens § 17 h, stk. 6, og jernbanelovens § 38 h, stk. 6, udvidet til også at omfatte høring af offentligheden, hvor de tidligere kun omfattede høring af berørte myndigheder jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L84 som fremsat, s 33 og 34 og s. 59 og 60.

De krav, der følger af de gældende danske regler om frister for høring over miljøkonsekvensrapporten, går således videre end de krav, der følger af VVM-direktivets artikel 6, stk. 7, der fastsætter, at tidsrammerne for høring af den berørte offentlighed om miljøkonsekvensvurderingsrapporten, jf. direktivets artikel 5, stk. 1, ikke må være kortere end 30 dage. Den nuværende implementering udgør således en overimplementering af direktivets krav i denne henseende.

2.2.1.2 Forholdet til Århuskonventionen og Espoo-konventionen
Med VVM-direktivet gennemfører EU dele af Århuskonventionen (konvention om adgang til oplysninger, offentlig deltagelse i beslutningsprocesser samt adgang til klage og domstolsprøvelse på miljøområdet, Århus, Danmark, 25. juni 1998) og Espoo-konventionen (konventionen af 25. februar 1991 om vurdering af virkningerne på miljøet på tværs af landegrænserne). Danmarks forpligtelser efter Århuskonventionen og Espoo-konventionen efterleveres bl.a. ved gennemførelse af VVM-direktivet.

2.2.2. Ministeriet for Grøn Treparts og Transportministeriets overvejelser

Det fremgår af den daværende regerings (Socialdemokratiet) oplæg til et grønnere og mere sikkert Danmark ”Danmark kan mere II” fra april 2022, at tempoet i den grønne omstilling skal op, jf. lovforslagets afsnit 2.1.2.

UDKAST

I oplægget ”Danmark kan mere II” bliver der peget på, at det er en udfordring, at langvarige og tunge administrative procedurer i miljøreguleringen forsinker eller bremser udbygningen af energi- og klimaprojekter. Videre fremgår det, at udbygningen af vedvarende energi og andre klimaprojekter skal nyde fordel af den mest fordelagtige procedure, når det gælder planlægning og godkendelser.

Ministeriet for Grøn Trepert og Transportministeriet vurderer, at det vil være hensigtsmæssigt at ændre minimumsfristen for høring af offentligheden over miljøkonsekvensrapporten, så høringsfristen svarer til de minimumskrav, der følger af VVM-direktivet. I vejloven og jernbaneloven gælder der en fælles minimumsfrist for høring af offentligheder og berørte myndigheder. Transportministeriet finder det hensigtsmæssigt at bibeholde denne ordning, sådan at der gælder samme regler ved høring af myndigheder og offentligheden.

Behovet for ændringen skal bl.a. ses i sammenhæng med behovet for fleksibilitet og fremdrift i forbindelse med den igangværende udbygning af vedvarende energiprojekter og andre infrastrukturprojekter. Hvor projekter forudsætter, at der gennemføres en miljøvurdering, kan en ændring af miljøvurderingslovens høringsfrist i visse tilfælde give mulighed for øget fleksibilitet og dermed også potentielt en kortere samlet sagsbehandlingstid for projektet, da høringsfristen ikke som standard vil være minimum 8 uger, men efter en konkret vurdering kan fastsættes til 30 dage. Der kan som hidtil i det konkrete tilfælde være behov for at fastsætte en frist, der er længere end minimumsfristen. Den kompetente myndighed vil fortsat ved vurderingen af, om fristfastsættelsen er passende i det konkrete tilfælde, skulle tage højde for kompleksiteten og omfanget af det konkrete projekt.

Med de foreslåede ændringer i høringsfristen understøttes den politiske ambition fra Danmark kan mere II og klimaaf tale om grøn strøm og varme om at reducere de administrative procedurer i miljøreguleringen indenfor de fastsatte EU-retlige rammer.

2.2.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås med § 2, nr. 2, at ændre § 35, stk. 5, 4. pkt., i lov om miljøvurdering af planer og programmer og af konkrete projekter (VVM), således at minimumsperioden for den offentlige høring over miljøkonsekvensrapporter ændres fra »8 uger« til »30 dage«.

Det foreslås med § 3 at ændre § 17 h, stk. 5 og 6, i lov om offentlige veje mv. således at minimumsperioden for høring af offentligheden og berørte

UDKAST

myndigheder over miljøkonsekvensrapporter ændres fra »8 uger« til »30 dage«.

Det foreslås med § 4 at ændre jernbanelovens § 38 h, stk. 5 og 6, således at minimumsperioden for høring af offentligheden og berørte myndigheder over miljøkonsekvensrapporter ændres fra »8 uger« til »30 dage«.

Den foreslåede ændring af miljøvurderingsloven vil medføre, at minimumshøringsfristen for høring af offentligheden over miljøkonsekvensrapporten for de miljøkonsekvensvurderinger, der er omfattet af loven, ændres fra 8 uger til 30 dage.

De foreslåede ændringer af vejloven og jernbaneloven vil medføre, at minimumsfristen for høring af offentligheden og de berørte myndigheder over miljøkonsekvensrapporten efter loven ændres fra 8 uger til 30 dage.

De foreslåede ændringer vil ændre høringsfristen i ovennævnte love, så den for så vidt angår fristen for høring af offentligheden svarer til minimumsfristen i artikel 6, stk. 7, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/92/EU om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/52/EU om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/92/EU om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet.

Der kan som hidtil i det konkrete tilfælde være behov for at fastsætte en frist, der er længere end minimumsfristen. Den kompetente myndighed vil fortsat ved vurderingen af, om fristfastsættelsen er passende i det konkrete tilfælde, skulle tage højde for kompleksiteten og omfanget af det konkrete projekt, ligesom der ved fastsættelsen af fristen skal tages hensyn til, om høringen finder sted i længere ferieperioder, f.eks. jule- og sommerferie.

For nærmere om de foreslåede ændringer henvises til de specielle bemærkninger til § 2, nr. 2, § 3 og § 4.

Den foreslåede ændring af minimumshøringsfristen vil som konsekvens kræve en ændring af VE-lovens § 9, stk. 2, 1. pkt., som indeholder regler om hvornår der skal afholdes offentligt møde i processen om værditab på beboelsesejendomme ved opstilling af visse vindmøller, solcelleanlæg, bølgekraftanlæg og vandkraftværk. For nærmere om konsekvensrettelsen i VE-loven henvises til pkt. 2.5.2 og bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 2.

2.3. Ændring af kompetence til at foretage miljøvurderinger af projekter vedrørende vedvarende energikilder på havet

2.3.1. Gældende ret

Det følger af miljøvurderingslovens § 16, at et projekt omfattet af lovens bilag 2 ikke må påbegyndes, før myndigheden, jf. § 17, skriftligt har meddelt bygherren, at projektet ikke antages at kunne få væsentlig indvirkning på miljøet, jf. § 21. Bilag 2 i miljøvurderingsloven indeholder en oversigt over de projektyper, der er screeningspligtige.

Det følger af miljøvurderingslovens § 15, stk. 1, nr. 2 og 3, at projekter, som er omfattet af lovens bilag 2, hvorom der efter miljøvurderingslovens § 21 er truffet afgørelse om krav om miljøvurdering, eller hvor bygherre har anmodet om, at ansøgningen skal miljøvurderes, ikke må påbegyndes, før der foreligger en miljøvurdering af projektets indvirkning på miljøet.

Bygherren skal, i medfør af § 19 i miljøvurderingsloven, før etablering, udvidelse eller ændring af projekter omfattet af bilag 2 indgive en skriftlig ansøgning, jf. § 18, om en afgørelse efter § 21 til den myndighed, der skal behandle ansøgningen, jf. § 17.

Miljøvurderingslovens § 17 fastsætter den kompetente VVM-myndighed for behandling af sager vedrørende projekter omfattet af lovens bilag 1 og 2.

I medfør af miljøvurderingslovens § 17, stk. 3, er miljøministeren myndighed for behandling af sager vedrørende projekter på havområdet omfattet af bilag 1 eller 2, jf. dog stk. 4. Ved kongelig resolution af 29. august 2024 er der oprettet et Ministerium for Grøn Trepert og i den forbindelse er ressortansvaret for miljøvurderinger og dermed miljøvurderingsloven ressortoverført fra miljøministeren til ministeren for grøn trepart. Det er således miljøministeren (ressortoverført til ministeren for grøn trepart), som er kompetent myndighed til at vurdere elproduktionsanlæg på havområdet, der udnytter vedvarende energikilder, herunder solcelleanlæg, efter miljøvurderingslovens regler, da kompetencen for så vidt angår disse anlæg ikke er delegeret til klima-, energi- og forsyningsministeren i medfør af § 17, stk. 4.

I medfør af § 17, stk. 4, er klima-, energi- og forsyningsministeren VVM-myndighed for behandling af sager vedrørende projekter på havområdet, der er omfattet af bilag 1 eller 2, herunder for vurderingen af, om projekter omfattet af bilag 2 på grund af deres art, dimensioner eller placering kan forventes at få væsentlige indvirkninger på miljøet, hvis der er tale om følgende projekter:

- 1) Projekter om efterforskning og indvinding af kulbrinter, lagring i undergrunden, rørledninger m.v. omfattet af bilag 1, nr. 14, 16, 22, 23

UDKAST

og 29, og bilag 2, nr. 2, litra d og e, nr. 3, litra a, nr. 10, litra i, og nr. 13, litra a og b.

2) Projekter om etablering af elproduktionsanlæg, der udnytter vand og vind, med tilhørende interne ledningsanlæg omfattet af bilag 2, nr. 3, litra i og j, og nr. 13, litra a.

Bilag 2, nr. 3, litra i og j omfatter følgende projekter inden for energiindustrien: Anlæg til fremstilling af hydroelektrisk energi (litra i) og anlæg til udnyttelse af vindkraft til energiproduktion (vindmøller), bortset fra enkeltstående vindmøller i landzone med en totalhøjde på op til 25 m (husstands-møller) (litra j).

Det er således klima-, energi- og forsyningsministeren, som er myndighed for behandling af sager vedrørende anlæg til fremstilling af hydroelektrisk energi og anlæg til udnyttelse af vindkraft til energiproduktion (vindmøller) på havområdet.

Miljøvurderingslovens bilag 2, nr. 3, litra a, omfatter projekter vedr. industrialanlæg til fremstilling af elektricitet, damp og varmt vand (projekter, som ikke er omfattet af bilag 1). Det følger af administrativ- og klagenævnspraksis, at såfremt et solcelleanlæg udgør et industrialanlæg, der fremstiller elektricitet, vil det være omfattet af miljøvurderingslovens bilag 2, nr. 3, litra a. Der skelnes ikke i bilag 2, nr. 3, litra a, mellem om der er tale om projekter på land eller havområdet. Solcelleanlæg på havområdet, der udgør sådanne industrialanlæg, vil derfor ligeledes være omfattet af bilag 2, nr. 3, litra a.

Klima-, energi- og forsyningsministeren meddeler tilladelser efter §§ 22-29 i lovbekendtgørelse nr. 132 af 6. februar 2024 af lov om fremme af vedvarende energi med senere ændringer (VE-loven) til forundersøgelser, etablering og drift af elproduktionsanlæg på havområdet, herunder solcelleanlæg.

Det følger af § 3, stk. 1, nr. 27, i bekendtgørelse nr. 910 af 26. juni 2024 om Energistyrelsens opgaver og beføjelser, at Energistyrelsen udøver beføjelser på ministerens vegne i henhold til miljøvurderingsloven.

Det bemærkes, at beføjelsen til at gennemføre miljøvurdering og træffe afgørelse efter miljøvurderingslovens §§ 21 og 25 i sager om projekter på havområdet vedrørende industrialanlæg til fremstilling af elektricitet, der udnytter sol, der er omfattet af miljøvurderingslovens bilag 2, nr. 3, litra a, med hjemmel i miljøvurderingslovens § 43, stk. 1 er delegeret til Energistyrelsen via brevdelegation fra miljøministeren, indtil ændringen i dette lovforslag forventes at træde i kraft.

2.3.2. Ministeriet for Grøn Treparts overvejelser

UDKAST

Bestemmelserne i VE-lovens §§ 22 og 25 blev med lov nr. 804 af 7. juni 2022 ændret, så bestemmelserne er teknologineutrale. Forud for lovændringen var det alene muligt at ansøge om forundersøgelsestilladelse og etableringstilladelse til projekter, der producerede energi fra vind eller vand, f.eks. vindmølle og bølgekraftanlæg, på søterritoriet og den eksklusive økonomiske zone (havområdet). Med lovændringen blev der åbnet for muligheden for at kunne ansøge om tilladelse til flere VE-teknologier, herunder solcelleanlæg. Der er ved lov nr. 672 af 11. juni 2024, som indebar justering af rammer for etablering af vedvarende energianlæg på havet uden for udbud, indsat en hjemmel til meddelelse af tilladelse til test af vedvarende energianlæg på havet i VE-lovens § 22 a, som tillige er teknologineutral.

Klima-, energi- og forsyningsministeren er kompetent myndighed til udstedelse af tilladelser til elproduktionsanlæg eller testanlæg, der udnytter vedvarende energikilder, herunder solcelleanlæg, på havområdet efter VE-lovens §§ 22-29. Derudover er ministeren også VVM-myndighed for vurdering af elproduktionsanlæg og testanlæg på havet, der udnytter vand og vind, der er omfattet af miljøvurderingslovens bilag 2, jf. miljøvurderingslovens § 17, stk. 4, nr. 2.

Det er Ministeriet for Grøn Treparts og Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets vurdering, at det er hensigtsmæssigt, at det er den samme myndighed (i praksis Energistyrelsen), som behandler tilladelser til visse elproduktions- og testanlæg på havet, og som foretager vurderinger i henhold til miljøvurderingsloven for så vidt angår disse konkrete anlæg. Da Energistyrelsen er myndighed for vurderingen efter miljøvurderingsloven for elproduktionsanlæg på havområdet, der udnytter vand og vind, jf. bilag 2, nr. 3, litra i og j, og derved har opbygget den fornødne kompetence til at foretage vurderinger af elproduktionsanlæg efter miljøvurderingsloven på havområdet, vurderes det at være hensigtsmæssigt, at kompetencen tillige omfatter øvrige elproduktionsanlæg, som er omfattet af tilladelseskrav i VE-lovens kapitel 3.

Den foreslåede ændring vil dermed sikre sammenhæng i sagsbehandlingen af elproduktionsanlæg på havområdet, da det vil være klima-, energi- og forsyningsministeren, der er både tilladelses- og VVM-myndighed.

Den foreslåede ændring af § 17, stk. 4, nr. 2, hvorefter kompetencen til at vurdere visse anlæg på havet efter miljøvurderingsloven overgår fra miljøministeren (ressortoverført til ministeren for grøn trepart) til energi-, klima- og forsyningsministeren, er en opfølgning på ændringen af VE-lovens § 25 med lov nr. 804 af 7. juni 2022, hvor tilladelseskravet til elproduktionsanlæg på havområdet blev teknologineutral. Forud for lovændringen var det alene muligt at ansøge om forundersøgelses- og etableringstilladelse til projekter, der producerede energi fra vind eller vand, f.eks. vindmølle og bølgekraft-

UDKAST

anlæg, på søterritoriet og i den eksklusive økonomiske zone. Med lovændringen blev der åbnet for muligheden for at kunne ansøge om tilladelser til flere VE-teknologier, herunder solcelleanlæg.

2.3.3. Den foreslåede ordning

Med de foreslåede ændringer af miljøvurderingslovens § 17, stk. 4, nr. 2, vil det fremadrettet være klima- energi- og forsyningsministeren, der er kompetent myndighed til at vurdere elproduktionsanlæg på havområdet, der udnytter vedvarende energikilder, og som kræver tilladelse efter VE-lovens kapitel 3, efter miljøvurderingslovens regler. Dette indebærer, at klimaenergi- og forsyningsministerens kompetence efter miljøvurderingsloven udvides til at omfatte industrianlæg til fremstilling af elektricitet, jf. miljøvurderingslovens bilag 2, nr. 3, litra a. på havområdet, såfremt der er tale om et anlæg, der udnytter vedvarende energikilder. Dette kan være elproduktionsanlæg, der udnytter solcelleenergi, og endnu ikke kendte VE-teknologier, såfremt anlægget udgør et industrianlæg til fremstilling af elektricitet, jf. miljøvurderingslovens bilag 2, nr. 3, litra a. Derudover kan testanlæg, hvor der eksempelvis anvendes solenergi, være omfattet, såfremt der vurderes at være tale om et industrianlæg til fremstilling af elektricitet.

Den foreslåede ændring af § 17, stk. 4, nr. 2, vil desuden indebære, at miljøministerens (ressortoverført til ministeren for grøn trepart) kompetence efter § 17, stk. 3, indskrænkes således, at det ikke længere vil være miljøministeren (ressortoverført til ministeren for grøn trepart), der er kompetent myndighed til at foretage vurderingen af industrianlæg til fremstilling af elektricitet på havområdet jf. miljøvurderingslovens bilag 2, nr. 3, litra a, såfremt der er tale om et elproduktionsanlæg, der udnytter vedvarende energikilder.

Endelig foreslås en ændring i miljøvurderingslovens § 17, stk. 4, nr. 2, som konsekvens af, at der i lovforslagets § 1, nr. 6, foreslås en præcisering af, at godkendelseskravet i VE-lovens § 25, stk. 1, 1. pkt., også omfatter elkabler og installationer. Det foreslås derfor, at interne ledningsanlæg i miljøvurderingslovens § 17, stk. 4, nr. 2, ændres til elkabler og installationer, så ordlyden dermed stemmer overens med den foreslåede bestemmelse i VE-lovens § 25. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 6 og bemærkningerne hertil i afsnit 2.5.3.

Det forventes, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil delegere de foreslåede beføjelser i § 17, stk. 4, nr. 2, til Energistyrelsen.

For nærmere om ændringen henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 2, nr. 1.

2.4. Mulighed for forbehold af særskilt ret over solcelleanlæg på erhvervsbygninger

2.4.1. Gældende ret

Tinglysningslovens ejendomsbegreb bygger på enhedsgrundsætningen. Det betyder, at en fast ejendom bliver betragtet som én samlet enhed. Derfor angår rettigheder (f.eks. pant), der tinglyses på en fast ejendom, hele ejendommen.

Hvad der kan henregnes til en fast ejendom, er i første række reguleret i tinglysningslovens § 38. Herefter regnes bygninger og tilbehør som en del af ejendommen, hvis tilbehøret er indlagt i bygningen på ejerens bekostning til brug for bygningen. Et solcelleanlæg, som en bygningsejer f.eks. installerer på sit tag for at bruge strømmen fra det (helt eller delvist) i sin bygning, bliver således omfattet af den ejendom, som bygningen indgår i. Det indebærer, at en panteret i ejendommen som udgangspunkt vil omfatte et solcelleanlæg, som sættes op på taget. Det gælder også, selvom solcelleanlægget er leaset eller købt med ejendomsforbehold, idet henholdsvis leasinggivers eller ejendomsforbeholdssælgers særskilte ret over anlægget bortfalder, når det indlægges i bygningen.

I anden række, dvs. uden for anvendelsesområdet for tinglysningslovens § 38 (f.eks. når tilbehør indlægges af en lejer), er en ejendom afgrænset ved den såkaldte tilvækstlære. Det følger heraf, at løsøre kun må fjernes, hvis det kan ske uden væsentlig skade på ejendommen. Tilvækstlæren kan således være til hinder for, at tilbehør kan borttages, og retsvirkningen heraf er, at eventuel særskilt ret over tilbehøret bortfalder ligesom i ovenstående eksempel med leasing eller ejendomsforbehold.

Der kan efter retspraksis vedrørende borttagelsesretten i forbindelse med tilvækstlæren henvises til f.eks. U 1987.732 Ø, hvor retten slog fast, at leaset lys- og forstærkerudstyr kunne fjernes fra et diskotek, idet der blev lagt vægt på, at det kunne ske "uden væsentlig skade på bygningen". Endvidere kan der henvises til U 1987.190 V, hvor såkaldte forfedestier til en svinestald kunne fjernes trods behovet for en vis efterfølgende udbedring, idet retten lagde vægt på, at fjernelse kunne ske "uden at beskadige bygningen" ved efterfølgende cementering af huller i gulvet. Det er efter tilvækstlæren en forudsætning for borttagelsesretten, at ejeren af det borttagende udfører og betaler nødvendige reparationer, hvis borttagelsen medfører skader på ejendommen.

Det fremgår af retsplejelovens § 510, stk. 1, 1. pkt., at særskilt udlæg kun kan foretages i tilbehør til fast ejendom, skib eller luftfartøj, som omfattes

UDKAST

af tinglysningslovens §§ 37, 37 a eller 38, sølovens § 47, stk. 1-3, eller lov om registrering af rettigheder over luftfartøjer § 22, med samtykke fra skyldneren og andre, som har rettigheder over tilbehøret. Skyldnerens samtykke kan tilbagekaldes, indtil udlæg er foretaget. Reglen gælder, uanset om tilbehøret er pantsat, jf. stk. 1, 2. pkt. Derudover fremgår det af retsplejelovens § 518, stk. 2, 1. pkt., at udlæg i fast ejendom omfatter, medmindre andet fremgår af fodedrettens optegnelser, tillige det i tinglysningslovens §§ 37 og 38 nævnte tilbehør.

Påhviler der ejendommen servitutter, brugsrettigheder, aftægts-, livrente- eller lignende forpligtelser, som har prioritet forud for al pantegæld, opråbes ejendommen med forpligtelse til at overtage eller udrede sådan byrde ud over auktionsbuddet, medmindre den berettigede samtykker i andet, jf. retsplejelovens § 575, stk. 1, 1. pkt. Er en ydelse forfaldet inden den endelige auktion, skal den betales af køberen inden 7 dage efter auktionens slutning, jf. retsplejelovens § 573, stk. 1, 2. pkt.

2.4.2. Klima-, energi-, og forsyningsministeriets overvejelser

Det er Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets vurdering, at finansieringsformer, som udgør alternativer til realkreditfinansiering, rummer et potentiale i forhold til fremme af udbygningen af tagbaserede solceller på erhvervsejendomme, og at der derfor er behov for at gøre sådanne alternativer mere attraktive. En måde at gøre dette på er at give de alternative finansierer muligheder for at borttage f.eks. et leaset solcelleanlæg ved eventuel betalingsmisligholdelse. For at dette kan lade sig gøre, er der brug for at undtage denne specifikke form for bygningstilbehør fra tinglysningslovens § 38 i særlige situationer og under særlige betingelser. Flere i solcellebranchen peger på, at tagarealer på erhvervsbygninger er relevante arealer for opsætning af solceller. Henset til omfanget af sådanne arealer, vurderer ministeriet, at initiativer, der kan understøtte etablering af solcelleanlæg herpå, kan bidrage positivt til regeringens ambition om at sikre rammevilkår, der kan understøtte en firedobling af elproduktionen fra vedvarende energianlæg på land i 2030.

At indføre en særregel, således at der uanset tinglysningslovens § 38 kan forbeholdes særskilt ret over et solcelleanlæg, vil være et nybrud og en fravigelse fra et af de centrale principper inden for reglerne for fast ejendom. Derfor vurderer ministeriet, at en undtagelse bør begrænses til solcelleanlæg samt til visse bygningskategorier, der ofte er særligt egnede til opstilling af større solcelleanlæg, fordi det er her, der vurderes at være potentiale for pro-

UDKAST

duktion af grøn strøm af en vis volumen. Større kontorbygninger, lagerhaller, avls- og driftsbygninger samt bygninger til større institutioner og lignende har ofte større uudnyttede tagarealer, som med fordel kan udnyttes til opstilling af solcelleanlæg, og disse kan derfor med fordel omfattes af undtagelsen.

Det vurderes, at der bør være visse betingelser for undtagelsen for at sikre klarhed over anvendelsesområdet, herunder afgrænsningen af de omfattede ejendomstyper, og for at det sker under hensyntagen til eventuelle eksisterende panthaveres rettigheder til den ejendom, hvorpå solcelleanlæggene etableres.

2.4.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at der i VE-loven indføres en særregel, som vil gælde uanset tinglysningslovens § 38, således at der kan forbeholdes særskilt ret over solcelleanlæg ved etablering af solcelleanlæg på tagarealet af erhvervsbygninger mv.

Med den foreslåede ordning vil der således, uanset tinglysningslovens § 38, kunne forbeholdes særskilt ret over solcelleanlæg, der etableres på tage af erhvervsbygninger mv., hvis en række kumulative betingelser er opfyldt. Det betyder, at et sådant solcelleanlæg i så fald ikke vil blive omfattet af pant i den faste ejendom, som det etableres på. Dermed vil f.eks. en leasinggiver eller ejendomsforbeholdssælger kunne borttage anlæg, som en bygningsejer har etableret på sin erhvervsjendoms tagareal, hvis ejeren misligholder leasing- eller købsaftalen. Tilsvarende vil anlægget kunne borttages, hvis en panthaver med pant i den faste ejendom begærer tvangsauktion over ejendommen som følge af misligholdelse af f.eks. et realkreditlån, idet anlægget ikke vil skulle regnes som en del heraf.

Idet solcelleanlægget ikke vil skulle regnes som en del af pantet i den faste ejendom, vil leasinggiver således bevare retten til at borttage anlægget. Det bemærkes, at solcelleanlæg omfattet af den foreslåede ordning, ikke vil være omfattet af retsplejelovens § 510, stk. 1, 1. pkt., og § 518, stk. 2, 1. pkt. Det vil sige, at leasinggivers ret til anlægget består uanset en eventuel tvangsauktion.

Formålet med muligheden er at fremme finansieringsmuligheder for opstilling af solcelleanlæg. Ordningen sigter alene på tilfælde, hvor der ikke er sammenfald mellem ejeren af et solcelleanlæg og ejeren af bygningen,

UDKAST

hvorpå det etableres. Situationen, hvor en bygningsejer selv køber solcelleanlægget kontant, og af andre årsager ønsker at adskille det fra ejendommen, falder uden for dette, og ordningen finder dermed ikke anvendelse i sådanne tilfælde.

Det foreslås for det første at gøre anvendelsen af den foreslåede ordning betinget af, at solcelleanlægget kan borttages uden at gøre væsentlig skade på bygningen. Det betyder, at bygningen skal kunne bestå og fungere også uden anlægget. Herved tages der højde for den tærskel, der efter retspraksis også gælder uden for anvendelsesområdet for tinglysningslovens § 38 ifølge tilvækstlærens principper om borttagelsesret. Det indebærer bl.a., at såkaldte bygningsintegrerede solcelleanlæg, hvor solcellerne f.eks. er integreret i selve taget som en bestanddel – i modsætning til anlæg som etableres oven på et tag – normalt ikke vil være omfattet af undtagelsen, da de generelt ikke kan borttages uden at gøre væsentlig skade på bygningen.

Der foreslås for det andet en betingelse om, at der senest i forbindelse med påbegyndelsen af etableringen af anlægget på taget tinglyses en deklaration (en servitut) om, at der forbeholdes særskilt ret over anlægget, således at det ikke bliver en del af den faste ejendom og et eventuelt pant deri. Formålet hermed er navnlig, at der bliver offentlighed om, at der er forbeholdt særskilte rettigheder over solcelleanlæg på ejendommen, sådan at anlægget ikke er en del af den faste ejendom. Derved kan senere rettighedshavere, f.eks. långivere, gøre sig bekendt med den på ejendommen hvilende byrde, som den særskilte ret udgør. For at der kan forbeholdes særskilt ret, og deklarationen herom tinglyses, skal der indhentes samtykke fra eksisterende pant- og udlægshavere, som er omfattet af lov om finansiel virksomhed eller lov om forsikringsvirksomhed. Tinglysning af deklarationen skal også foretages, selvom der ikke på deklarationstidspunktet er eksisterende pant- og udlægshavere. Tinglysning vil være betinget af, at anmelderen af deklarationen overfor Tinglysningsretten afgiver erklæring om, at relevante parter har samtykket hertil.

Det særlige krav om samtykke fra de pågældende eksisterende pant- og udlægshavere skal ses i lyset af, at borttagelse af solcelleanlægget efter den foreslåede ordning ikke vil være udelukket trods et efterfølgende behov for udbedringer på bygningen. Rammerne herfor følger af retspraksis vedrørende tilvækstlæren, jf. pkt. 2.4.1. Da det normalt er større, institutionelle långivere, som vil have sikkerhed i erhvervsejendomme, afgrænses kredsen af rettighedshavere, der skal give samtykke til pant- og udlægshavere omfattet af lov om finansiel virksomhed eller lov om forsikringsvirksomhed.

UDKAST

Blandt andet pengeinstitutter, realkreditinstitutter, forsikringsselskaber og pensionskasser er omfattet af disse to love. Eksisterende pant- og udlægshavere i ejendommens legitime interesser varetages ved, at disse i visse tilfælde kan afslå, at der forbeholdes særskilt ret over solcelleanlægget.

Pant- og udlægshavere, der er omfattet af lov om finansiel virksomhed eller lov om forsikringsvirksomhed, vil kunne nægte samtykke, hvis etableringen vil være forbundet med væsentlige kreditmæssige risici for pant- eller udlægshaver eller manglende overholdelse af den finansielle lovgivning for panthaver. Meddelelse af eller nægtelse af samtykke fra eksisterende pant- og udlægshavere, der er omfattet af lov om finansiel virksomhed eller lov om forsikringsvirksomhed, skal gives til bygningsejeren inden for en frist på 30 dage fra modtagelsen af en fyldestgørende anmodning.

Tinglysning af servitutten vil endvidere være betinget af, at anmelderen erklærer, at den ejendom, som deklarationen vedrører, er omfattet af den særlige ordning. På grund af ordningens særlige karakter, udformning og praktiske anvendelighed, lægges der endvidere op til, at den særskilte ret til det pågældende anlæg også skal respekteres af en køber efter salg på tvangsauktion.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 3, og bemærkningerne hertil.

2.5. Øvrige ændringer

2.5.1. Ny § 26 i VE-loven om tilladelse til undersøgelser i forbindelse med væsentlige ændringer i bestående elproduktionsanlæg.

2.5.1.1. Gældende ret

Ifølge VE-lovens § 25, stk. 1, kan etablering af et VE-anlæg på havet samt væsentlige ændringer i bestående anlæg kun foretages efter forudgående tilladelse fra klima-, energi- og forsyningsministeren, jf. dog § 22 a om testanlæg.

Når VE-anlægget er etableret, kan ministeren meddele tilladelse til, at anlægget tages i drift (elproduktionstilladelse). Det fremgår af VE-lovens § 29, stk. 1, at elproduktionstilladelsen gives for 25 år og efter ansøgning kan forlænges. For havvindmølleparker udbudt efter § 23 gives tilladelsen dog for 30 år og kan efter ansøgning forlænges, jf. § 29, stk. 2. En elproduktionstilladelse kan i særlige tilfælde gives for et kortere tidsrum.

UDKAST

En væsentlig ændring i et bestående VE-anlæg på havet kan f.eks. være re-powering af anlægget. Med re-powering forstås fornyelse af et elproduktionsanlæg, som producerer VE-energi, herunder fuld eller delvis udskiftning af anlæg eller driftssystemer og udstyr med henblik på at erstatte kapacitet eller for at øge anlæggets produktivitet eller kapacitet, jf. herved § 2, nr. 1, i bekendtgørelse nr. 767 af 20. juni 2024 om en forenklet og hurtig ansøgnings- og tilladelsesproces for re-powering af bestående elproduktionsanlæg på havet. En væsentlig ændring i et bestående VE-anlæg på havet kan også være forlængelse af anlæggets levetid ud over elproduktionstilladelsens tidsrum, uden at der sker fuld eller delvis udskiftning af anlæg eller driftssystemer og udstyr. En sådan levetidsforlængelse kræver forlængelse af anlæggets elproduktionstilladelse, jf. § 29, stk. 1 og 2. En levetidsforlængelse kan også udgøre en væsentlig ændring i det bestående anlæg, som tillige kræver tilladelse efter § 25, stk. 1. Hvorvidt en levetidsforlængelse kræver tilladelse efter § 25, stk. 1, beror på en konkret vurdering, hvor levetidsforlængelsens tidsrum indgår som et kriterie.

Det fremgår af VE-lovens § 27, at klima-, energi- og forsyningsministeren med henblik på gennemførelse af EU-direktiver på naturbeskyttelsesområdet, for så vidt angår søterritoriet og den eksklusive zone, fastsætter regler om, i hvilke tilfælde og på hvilke vilkår tilladelse efter disse regler kan meddeles efter § 22 a, stk. 1, og § 25. Bemyndigelsen i § 27 er udmøntet i bekendtgørelse nr. 812 af 21. juni 2024 om administration af internationale naturbeskyttelsesområder og beskyttelse af visse arter vedrørende projekter om etablering m.v. af elproduktionsanlæg og elforsyningsnet på havet.

En ansøgers fysiske undersøgelser, som er nødvendige med henblik på en væsentlig ændring i et bestående anlæg, er ikke omfattet af VE-lovens § 27 eller bekendtgørelsen om administration af internationale naturbeskyttelsesområder og beskyttelse af visse arter vedrørende projekter om etablering m.v. af elproduktionsanlæg og elforsyningsnet på havet. Disse undersøgelser, som i sig selv kan medføre miljøpåvirkninger, er dermed ikke omfattet af de gældende regler om overholdelse af EU-direktiver på naturbeskyttelsesområdet.

2.5.1.2 Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser

Det er Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets vurdering, at Energistyrelsen i de kommende år vil modtage flere ansøgninger om re-powering og levetidsforlængelser i takt med at eksisterende elproduktionsanlæg på havet nærmer sig udløb af elproduktionstilladelsen.

UDKAST

Da opstillerens undersøgelser forud for tilladelse til repowering og/eller levetidsforlængelser kan medføre miljøpåvirkninger, som ikke er omfattet af den nugældende § 27 i VE-loven, er det efter Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets vurdering hensigtsmæssigt, at bl.a. EU-direktiverne på naturbeskyttelsesområdet fremover kan gælde for disse undersøgelser.

2.5.1.3. Den foreslåede ordning

Den foreslåede § 26, stk. 1, i VE-loven vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren efter ansøgning kan meddele tilladelse til undersøgelser, som er nødvendige for at gennemføre en væsentlig ændring i et bestående elproduktionsanlæg, jf. § 25, stk. 1. Den foreslåede § 26, stk. 2, vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan stille vilkår i forbindelse med en tilladelse efter stk. 1.

Tilladelseskravet efter § 26, stk. 1, betyder, at ansøgere, som ønsker at gennemføre en væsentlig ændring efter § 25, stk. 1, fremover skal ansøge om tilladelse til de undersøgelser, som er nødvendige for at gennemføre en væsentlig ændring. Vilkår efter § 26, stk. 2, kan bl.a. omfatte de forhold, som skal undersøges, undersøgelsesnes forløb, udstyr og miljø- og sikkerhedsforhold.

Den foreslåede § 26 skal ses i sammenhæng med den foreslåede ændring af § 27, som vil betyde, at ministeren kan ændre bekendtgørelsen om administration af internationale naturbeskyttelsesområder og beskyttelse af visse arter vedrørende projekter om etablering m.v. af elproduktionsanlæg og elforsyningsnet på havet, således at bekendtgørelsen finder anvendelse på tilladelser efter § 26. Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 9.

Den nye § 26 og den foreslåede ændring af § 27 vil således sikre, at EU-direktiverne på naturbeskyttelsesområdet vil blive overholdt i forbindelse med undersøgelser om en væsentlig ændring i et bestående VE-anlæg på havet.

Tilladelse til væsentlige ændringer følger af § 25, stk. 1, og berøres ikke af dette lovforslag.

2.5.2. Konsekvensændring af VE-lovens § 9, stk. 2, 1. pkt. på baggrund af ændring af frist for høring over miljøkonsekvensrapport

2.5.2.1 Gældende ret

UDKAST

VE-lovens §§ 6-12 indeholder regler om værditab og salgsoption på beboelsesejendomme ved opstilling af visse vindmøller, solcelleanlæg, bølgekraftanlæg og vandkraftværk. Ordningen vedrørende værditab medfører, at opstillere skal betale for værditab på en beboelsesejendom, som forårsages ved opstilling af de af ordningen omfattede VE-anlæg, såfremt værditabet er større end 1 procent af beboelsesejendommens værdi. Ordningen vedrørende salgsoption medfører, at opstillere, der forårsager et værditab på en beboelsesejendom større end 1 procent, skal tilbyde ejeren af beboelsesejendommen at købe ejendommen ved salgsoption. Dette gælder dog kun, hvis beboelsesejendommen er helt eller delvist beliggende inden for 6 gange vindmøllehøjde fra en vindmølle, eller helt eller delvist inden for 200 meter af et solcelle-, bølgekrafts- eller vandkraftværk.

Det fremgår af VE-lovens § 9, stk. 1, at opstillere skal afholde et offentligt møde, hvorpå opstilleren redegør for opstillingens konsekvenser for de omkringliggende beboelsesejendomme. Mødet skal afholdes inden for de i VE-lovens § 9, stk. 2, gældende frister.

Det fremgår af VE-lovens § 9, stk. 2, nr. 1, at for vindmøller og solcelleanlæg som er omfattet af VE-lovens § 6, stk. 1, nr. 1-4, der kræver VVM-tilladelse efter lov om miljøvurdering af planer og programmer og af konkrete projekter, så skal opstilleren afholde mødet i VVM-høringsperioden og inden 4 uger før udløbet af høringsfristen for miljøkonsekvensvurderingen.

2.5.2.2 Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser

Ændringen i VE-lovens § 9, stk. 2, nr. 1, foretages på baggrund af den foreslåede ændring i miljøvurderingslovens § 35, stk. 5, 4 pkt., hvorved minimumsfristen for høring over miljøkonsekvensrapporten ændres fra 8 uger til 30 dage. For yderligere vedrørende ændringen henvises til pkt. 2.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det er Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets vurdering, at afkortningen af minimumshøringsperioden for høring af offentligheden over miljøkonsekvensrapporter, kræver en justering af VE-lovens § 9, stk. 2, nr. 1..

2.5.2.3 Den foreslåede ordning

Det foreslås, at ændre VE-lovens § 9, stk. 2, nr. 1, således at ”4 uger” ændres til ”2 uger”.

Den foreslåede ændring af VE-lovens § 9, stk. 2, nr. 1, vil medføre, at det offentlige møde skal afholdes inden 2 uger før udløbet af høringsfristen for miljøkonsekvensrapporten.

For nærmere om den foreslåede ændring henvises til de specielle bemærkninger til § 1, nr. 2.

2.5.3. Præcisering af 'interne ledningsanlæg' i VE-lovens § 25

2.5.3.1. Gældende ret

Det følger af VE-lovens § 25, stk. 1, at etablering af elproduktionsanlæg, der udnytter vedvarende energikilder, med tilhørende interne ledningsanlæg på søterritoriet og i den eksklusive økonomiske zone samt væsentlige ændringer i bestående anlæg kun kan foretages efter forudgående tilladelse fra klima-, energi- og forsyningsministeren. Beføjelsen er delegeret til Energistyrelsen jf. § 3, stk. 1, nr. 4, i bekendtgørelse nr. 910 af 26. juni 2024 om Energistyrelsens opgaver og beføjelser.

I dag fortolkes 'tilhørende interne ledningsanlæg' i Energistyrelsens praksis til at omfatte tilhørende elkabler, stationsanlæg og platforme mellem de enkelte møller i havvindmølleparker samt havvindmølleparkens ilandføringsanlæg. Ilandføringsanlægget udgøres af elkabler og tilhørende stationsanlæg og platforme, der etableres mellem elproduktionsanlægget og anlæggets tilslutningspunkt i det kollektive elforsyningsnet. Energistyrelsens kompetence efter VE-lovens § 25 omfatter dog alene den del af ilandføringsanlægget, der er placeret på havområdet frem til kystlinjen eller frem til anlæggets offshore tilslutningspunkt i det kollektive net.

Bestemmelsen omfatter alene elkabler og installationer, som udgør en del af elproduktionsanlægget, og som etableres af ejeren af elproduktionsanlægget. Ved etablering af elkabler og tilhørende installationer på søterritoriet eller i den eksklusive økonomiske zone, der etableres af andre aktører såsom Energinet eller en netvirksomhed, finder elforsyningslovens § 22 a eller lov om Energinet § 4 a, anvendelse. Det fremgår af elforsyningslovens § 22 a, stk. 3, at bestemmelserne i stk. 1 ikke gælder for interne ledningsanlæg som nævnt i § 25, stk. 1, i lov om fremme af vedvarende energi. Elkabler på søterritoriet og den eksklusive økonomiske zone, der ikke ilandføres i Danmark, er omfattet af tilladelseskrav i kontinentalsøkelovens §§ 2 a, 3 a og 4.

Bestemmelsen omfatter derudover alene elkabler og installationer, som etableres på søterritoriet eller den eksklusive økonomiske zone. Den del af ilandføringsanlægget, som strækker sig fra kystlinjen og ind til et tilslutningspunkt på land, eller fra et offshore tilslutningspunkt og ind til fastlandet, vil ikke være omfattet af Energistyrelsens tilladelseskompetence.

UDKAST

Tilladelse efter VE-lovens § 25 erstatter tilladelse efter § 25 i miljøvurderingsloven jf. miljøvurderingsbekendtgørelsens § 10, nr. 3. Det følger af § 17, stk. 4, nr. 2, at klima-, energi- og forsyningsministeren (delegeret til Energistyrelsen) er VVM-myndighed for projekter om etablering af elproduktionsanlæg, der udnytter vand og vind, med tilhørende interne ledningsanlæg omfattet af bilag 2, nr. 3, litra i og j, og nr. 13, litra a. Miljøvurderingen efter miljøvurderingsloven som skal gennemføres, før der kan meddeles tilladelse efter VE-lovens § 25 omfatter derfor ligeledes de interne ledningsanlæg (elkabler og installationer).

2.5.3.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser

Den nuværende formulering i VE-lovens § 25, stk. 1, kan give anledning til fortolkningstvivil, da det ikke er præciseret i bestemmelsen, eller bemærkningerne hertil, hvad 'interne ledningsanlæg' nærmere omfatter.

Da andre aktører, herunder netvirksomheder og Energinet, også ejer og driver elkabler og tilhørende stationsanlæg og platforme på søterritoriet og den eksklusive økonomiske zone, er der behov for at tydeliggøre, hvilken regulering der finder anvendelse for elkabler og installationer, der udgør en del af et elproduktionsanlæg. Derved tydeliggøres, at elkabler og installationer, der udgør en del af det pågældende elproduktionsanlæg er omfattet af tilladelse, der meddeles efter VE-lovens § 25, stk. 1 og dermed også Energistyrelsens VVM-kompetence efter miljøvurderingsloven.

2.5.3.3. Den foreslåede ordning

Der foreslås en præcisering af ordlyden i VE-lovens § 25, stk. 1, således at det tydeliggøres, hvad der er omfattet af 'interne ledningsanlæg'. Det foreslås, at det tydeliggøres at bestemmelsen finder anvendelse for elproduktionsanlæggets tilhørende elkabler og installationer.

Den foreslåede ændring har til formål at tydeliggøre forståelsen af 'interne ledningsanlæg' som det fortolkes i praksis og dermed også afgrænse reguleringen af elkabler og installationer, der etableres som en del af et elproduktionsanlæg, over for øvrige elkabler og installationer, der etableres af andre aktører, eksempelvis netvirksomheder og Energinet.

Bestemmelsen omfatter tilhørende elkabler og installationer, der etableres mellem de enkelte havvindmøller, eller eventuelle andre typer anlæg, i elproduktionsanlægget. Derudover omfatter bestemmelsen elproduktionsanlæggets ilandføringsanlæg, som etableres mellem elproduktionsanlægget og

kystlinjen eller frem til et offshore tilslutningspunkt i det kollektive elforsyningsnet.

Den foreslåede ændring i VE-lovens § 25 vil ikke medføre ændring i VVM-kompetencen for de tilhørende elkabler og installationer, der udgør en del af elproduktionsanlægget.

2.5.4. Ændring af VE-lovens § 27 om naturbeskyttelse

2.5.4.1. Gældende ret

Det følger af VE-lovens § 3, stk. 4, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter nærmere regler eller træffer bestemmelser med henblik på at gennemføre eller anvende internationale konventioner og EU-regler om forhold, der er omfattet af loven, herunder forordninger, direktiver og beslutninger om naturbeskyttelse på søterritoriet og i den eksklusive økonomiske zone. Bestemmelsen indeholder således en bred bemyndigelse for klima-, energi- og forsyningsministeren til at gennemføre EU-lovgivning for forhold, der er omfattet af VE-loven.

Det fremgår af bemyndigelsen i VE-lovens § 27, at klima-, energi – og forsyningsministeren fastsætter med henblik på gennemførelse af EU-direktiver på naturbeskyttelsesområdet, for så vidt angår søterritoriet og den eksklusive økonomiske zone, regler om, i hvilke tilfælde og på hvilke vilkår tilladelser efter disse regler kan meddeles efter § 22 a, stk. 1, og § 25.

EU's direktiver på naturbeskyttelsesområdet omfatter habitatdirektivet (Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter og Europa-Parlamentets) og fuglebeskyttelsesdirektivet (Rådets direktiv 2009/147/EF af 30. november 2009 om beskyttelse af vilde fugle) (herefter naturbeskyttelsesdirektiverne).

Naturbeskyttelsesdirektiverne er delvist gennemført i bekendtgørelse nr. 812 af 21. juni 2024 om administration af internationale naturbeskyttelsesområder og beskyttelse af visse arter vedrørende projekter om etablering m.v. af elproduktionsanlæg og elforsyningsnet på havet.

Det følger af bekendtgørelsens § 1, stk. 2, nr. 1, at bekendtgørelsen finder anvendelse på tilladelser om forundersøgelser efter VE-lovens § 22. Tilladelser til forundersøgelser efter VE-lovens § 22, er dog ikke omfattet af den særskilte bemyndigelsesbestemmelse i VE-lovens § 27, men omfattet af den brede bemyndigelse i VE-lovens § 3, stk. 4.

2.5.4.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelse

Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet finder det hensigtsmæssigt, at den særskilte bemyndigelse om at gennemføre EU's naturbeskyttelsesdirektiver i VE-lovens § 27 fremtidssikres ved generelt at henvise til tilladelser efter VE-lovens kapitel 3 i stedet for en opremsning af de enkelte tilladelsesbestemmelser.

I det VE-lovens § 27 indeholder en særskilt hjemmel til at gennemføre EU's direktivet på naturbeskyttelsesområdet, for så vidst angår VE-anlæg på søterritoriet og den eksklusive zone, vurderes det for klarheds skyld mest hensigtsmæssigt, at tilladelser efter kapitel 3 bliver koblet op på denne bestemmelse.

2.5.4.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at § 27 ændres således, at alle tilladelser efter kapitel 3 bliver omfattet af bemyndigelsen at fastsætte regler om gennemførelse af EU's naturbeskyttelsesdirektiver efter VE-lovens § 27.

Det betyder, at eventuelle kommende tilladelsesbestemmelser i VE-lovens kapitel 3, som omhandler adgang til at udnytte energi fra vedvarende energikilder på havet, også vil være omfattet af § 27, uden at det vil være nødvendigt at ændre § 27. Såfremt der i fremtiden ved lovændring indføres nye tilladelseshjemler i VE-lovens kapitel 3, vil overholdelsen af EU's naturbeskyttelsesdirektiver i forhold til disse nye tilladelser kunne sikres administrativt ved en ændring af bekendtgørelse nr. 812 af 21. juni 2024 om administration af internationale naturbeskyttelsesområder og beskyttelse af visse arter vedrørende projekter om etablering m.v. af elproduktionsanlæg og elforsyningsnet på havet.

Ændringen vil også medføre at forundersøgelsestilladelser efter VE-lovens § 22, stk. 8, bliver omfattet af bestemmelsen. I dag er forundersøgelser efter § 22 omfattet af VE-lovens brede bemyndigelse i § 3, stk. 4.

Ændringen vil herudover medføre, at tilladelser til levetidsforlængelser efter VE-lovens § 29, som ikke samtidigt udgør en væsentlig ændring af anlægget og kræver en tilladelse efter VE-lovens § 25, bliver omfattet af bestemmelsen.

Endvidere, som konsekvens af den foreslåede nye tilladelseshjemmel i § 26, og ændringen af § 27, vil tilladelser efter § 26 blive omfattet af bemyndigelsen i § 27. Dette er i linje med, at tilladelser om, forundersøgelser efter VE-lovens § 22 vil blive omfattet af § 27.

Ændringerne forventes gennemført med en ændring til bekendtgørelse nr. 812 af 21. juni 2024 om administration af internationale naturbeskyttelsesområder og beskyttelse af visse arter vedrørende projekter om etablering m.v. af elproduktionsanlæg og elforsyningsnet på havet.

2.5.5. Ændring af tilsyns- og gebyrbestemmelser i VE-loven

2.5.5.1. Gældende ret

Det fremgår af VE-lovens § 29 b, at klima-, energi- og forsyningsministeren fører tilsyn med overholdelsen af vilkår og krav i tilladelser efter §§ 22, 25 og 29. VE-lovens § 22 vedrører tilladelser til forundersøgelser med henblik på efterfølgende udnyttelse af VE-energi på havet. VE-lovens § 25 vedrører tilladelse til etablering af VE-anlæg på havet samt væsentlige ændringer i bestående anlæg. VE-lovens § 29 handler om elproduktionstilladelse til anlæg omfattende af § 25 og eventuel forlængelse af tilladelsen.

VE-lovens § 29 b omfatter efter sin ordlyd ikke tilsyn med overholdelse af vilkår og krav i tilladelser efter § 22 a, som vedrører tilladelse til test af vedvarende energianlæg på havet med henblik på forskning, udvikling eller demonstration af nye projekter og processer i et område på op til 15 km fra kyststrækningen (testanlæg). § 22 a blev indsat ved lov nr. 672 af 11. juni 2024 om ændring af VE-loven.

Tilsynsbestemmelsen i § 29 b omfatter heller ikke de vilkår og krav, som fremgår af en udbudskontrakt, som vinderen af et udbud indgår med staten om gennemførelse af et VE-projekt på havet, jf. § 23, stk. 1. Udbudskontrakten kan imidlertid indeholde vilkår og krav til VE-anlægget, som ikke fremgår af tilladelsen til projektet i medfør af VE-lovens § 22, § 25 og § 29.

Efter VE-lovens § 58 kan klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætte regler om betaling til dækning af omkostningerne ved

- 1) Behandling af ansøgning om tilladelse, herunder de tilladelser, der er nævnt i § 22, stk. 1, § 22 a, stk. 1, § 25 og § 29, stk. 1,
- 2) Tilsyn med overholdelse af vilkår i tilladelser og
- 3) Tilsyn og kontrol i henhold til regler udstedt i medfør af § 56 c, stk. 2, nr. 8, og § 56 f.

§ 58 gør det muligt for ministeren ved bekendtgørelse af fastsætte regler om, at omkostningerne ved Energistyrelsens myndighedsbehandling af ansøgninger om tilladelser, herunder ansøgninger om de i § 58, nr. 1, udtrykkeligt nævnte tilladelser, skal betales af den virksomhed, som ansøger om tilladelsen.

UDKAST

Endvidere kan ministeren ved fastsætte regler om, at den virksomhed, som fået en tilladelse i medfør af VE-loven, skal betale for tilsyn med overholdelse af krav i tilladelsen, jf. § 58, nr. 2.

Bemyndigelsen i § 58 er udmøntet i bekendtgørelse nr. 805 af 14. juni 2023 om betaling for myndighedsbehandling i Energistyrelsen.

2.5.5.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser
Tilsynsreglen i VE-lovens § 29 b bør efter Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets vurdering også omfatte vilkår og krav i tilladelser til testprojekter, som meddeles efter § 22 a.

Det er endvidere ministeriets vurdering, at § 29 b også skal omfatte vilkår og krav i de tilladelser, som vil blive udstedt i medfør af den foreslåede § 26 i VE-loven. Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 7.

Udbudskontrakter, jf. § 23, stk. 1, kan indeholde vilkår og krav til udbudsvinderen, som ikke også fremgår af de tilladelser efter VE-lovens § 22, § 25 og § 29 eller er nært knyttet sammen med tilladelseerne. Det er derfor efter Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets vurdering hensigtsmæssigt, at det af § 29 b udtrykkeligt fremgår, at ministeren kan føre tilsyn med udbuds-kontraktens vilkår og krav.

Det er endvidere Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets opfattelse, at VE-lovens § 58, nr. 1, om bemyndigelse til at fastsætte regler om betaling til dækning af omkostninger ved behandling af ansøgninger også bør omfatte ansøgninger om tilladelser efter den foreslåede § 26.

Det er ligeledes ministeriets opfattelse, at der bør indsættes en hjemmel i § 58 til, at ministeren kan fastsætte regler om betaling til dækning af omkostninger ved tilsyn med vilkår, som fremgår af en udbudskontrakt indgået på baggrund af § 23.

2.5.5.3. Den foreslåede ordning

Den foreslåede ændring af VE-lovens § 29 b vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan føre tilsyn med overholdelse af vilkår og krav i tilladelser efter VE-lovens kapitel 3. Det drejer sig om de tilladelser, som fremgår af VE-lovens § 22, § 25 og § 29. Endvidere vil tilladelser efter den nugældende § 22 a og den foreslåede § 26 blive omfattet af § 29 b. Endelig vil ændringen medføre, at der kan føres tilsyn med vilkår og krav i en udbuds-kontrakt, jf. § 23, stk. 1.

UDKAST

Derved sikres det, at samtlige vilkår og krav, som gælder i forbindelse med etablering og drift af et VE-anlæg på havet og eventuel repowering eller levetidsforlængelse af anlægget er omfattet af ministerens tilsynsbeføjelse efter § 29 b. Med den foreslåede formulering af § 29 b vil bestemmelsen også omfatte fremtidige tilladelser, som måtte blive indført i VE-lovens kapitel 3.

Med den foreslåede ændring af VE-lovens § 58 vil klima-, energi- og forsyningsministeren bemyndiges til at fastsætte regler om betaling til dækning af omkostningerne ved behandling af ansøgning om tilladelse efter den foreslåede § 26.

Endvidere vil den foreslåede ændring af § 58 medføre, at ministeren kan fastsætte regler om betaling til dækning af omkostninger ved tilsyn med overholdelse af vilkår i en udbudskontrakt, jf. § 23, stk. 1.

Den foreslåede udvidelse af bemyndigelsen i § 58 vil være omfattet af den nugældende bekendtgørelse om betaling for myndighedsbehandling i Energistyrelsen.

2.5.6. Hjemmel til gebyrfinansiering af en screeningsproces

2.5.6.1. Gældende ret

Det fremgår af § 42 i miljøvurderingsloven, at miljøministeren (ressortoverført til ministeren for grøn trepart) efter forhandling med vedkommende ressortminister kan fastsætte regler om gebyrer til dækning af myndighedens omkostninger ved administration og tilsyn for så vidt angår projekter efter miljøvurderingsloven.

Det fremgår af VE-lovens § 3, stk. 5, at klima-, energi- og forsyningsministeren efter forhandling med vedkommende minister kan fastsætte regler på vedkommende ministers ressortområde med henblik på at gennemføre eller fastsætte supplerende bestemmelser til EU-regler om fremme af vedvarende energi. Det følger af § 3, stk. 6, nr. 3, at regler fastsat i medfør af stk. 5 kan vedrøre områder til fremskyndelse af vedvarende energi og fremskyndelsesområder til net- og lagringsinfrastruktur, herunder regler om udpegning heraf, om afbødende foranstaltninger og om en screeningsproces. Det følger af § 7, at regler fastsat i medfør af § 3, stk. 5, jf. § 3, stk. 6, efter forhandling med miljøministeren (ressortoverført til ministeren for grøn trepart) kan fravige regler, der gennemfører EU-regler på miljø- og naturbeskyttelsesområdet, i det omfang det er nødvendigt for at fremme vedvarende energi.

Det følger bl.a. af forarbejderne til VE-lovens § 3, stk. 6, nr. 3, jf. Folketingstidende 2023-24, tillæg A, L165 som fremsat, side 34, at der vil kunne

UDKAST

blive fastsat regler om en screeningsproces for net- og lagringsinfrastrukturprojekter inden for fremskyndelsesområderne, i overensstemmelse med artikel 15e, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2023/2413 om ændring af direktiv (EU) 2018/2001, forordning (EU) 2018/1999 og direktiv 98/70/EF for så vidt angår fremme af energi fra vedvarende energikilder og om ophævelse af Rådets direktiv (EU) 2015/652 (herefter VEIII-direktivet). Reglerne forventes bl.a. at fastslå, at den kompetente miljømyndighed efter ansøgning fra projektejer skal foretage en screening af projektet til fremskyndelsesområdet. Screeningsprocessen skal afsluttes inden for 30 dage og baseres på eksisterende data fra den strategiske miljøvurdering, der er gennemført for fremskyndelsesområdet. Ansøger vil kunne anmodes om yderligere tilgængelige oplysninger. Formålet med screeningen er at fastslå, om der er stor sandsynlighed for, at det konkrete projekt, i betragtning af fremskyndelsesområdets miljøfølsomhed, vil give anledning til væsentlige uforudsete skadelige virkninger, som ikke er påpeget i forbindelse med den strategiske miljøvurdering, og hvor relevant, en habitatvurdering i henhold til habitatdirektivets artikel 6, stk. 3. Viser screeningen en stor sandsynlighed for en sådan uforudset virkning, skal det på grundlag af eksisterende data sikres, at projektet imødegår dette ved at anvende passende og forholdsmæssige afbødende foranstaltninger. Hvis det ikke er muligt at anvende sådanne afbødende foranstaltninger, skal den kompetente myndighed sikre, at projektet træffer passende kompensationsforanstaltninger for at imødegå disse virkninger, jf. VEIII-direktivets artikel 15e, stk. 4.

Efter § 1, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 831 af 24. juni 2024 om gebyr for myndighedsbehandling af visse sager efter lov om miljøvurdering af planer og programmer og af konkrete projekter (VVM) opkræver Miljøstyrelsen (ressortoverført til Styrelsen for Grøn Arealomlægning og Vandmiljø) gebyr for behandling af ansøgninger om en afgørelse efter miljøvurderingslovens § 21 eller en afgørelse efter miljøvurderingslovens § 25, og for tilsyn efter miljøvurderingslovens kapitel 17. Styrelsen opkræver dog alene gebyr for sager, hvor staten eller Energinet er ansøger samt tilsyn i forbindelse med disse sager, jf. § 1, stk. 2.

Hverken miljøvurderingsloven eller VE-loven indeholder bemyndigelse til, at ministeren for grøn trepart kan fastsætte regler om opkrævning af gebyrer til dækning af ministerens omkostninger ved administration og tilsyn i forbindelse med screening af projekter i et fremskyndelsesområde til net- og lagringsinfrastruktur.

2.5.6.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser

UDKAST

VEIII-direktivets artikel 15e, indfører en mulighed for, at der kan udpeges såkaldte »fremskyndelsesområder til net- og lagringsinfrastruktur« til udvikling af net- og lagringsprojekter, der er nødvendige for at integrere vedvarende energi i elsystemet. Med bemyndigelse i VE-lovens § 3, stk. 5, kan klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætte regler til gennemførelse af VEIII-direktivets artikel 15e. Reglerne forventes fastsat i bekendtgørelsen om kontaktpunkt, VE-tilladelsesprocessen og områder til fremme af VE. Det forventes, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil fastsætte regler om, at det er Styrelsen for Grøn Arealomlægning og Vandmiljø, der skal gennemføre en screening af projekter i et fremskyndelsesområde til net- og lagringsinfrastruktur. Energinet forventes at ansøge om godkendelse af projekter i fremskyndelsesområder i forbindelse med udbygning og forstærkning af transmissionsnettet. Skulle der opstå en situation, hvor andre statslige myndigheder ansøger om sådanne projekter, vurderes der også at skulle være mulighed for at kunne opkræve gebyr herfor.

Der er behov for, at ministeren for grøn trepart skal kunne opkræve gebyr for administration forbundet med gennemførelse af en sådan screeningsproces og for tilsyn med eventuelle afbødende foranstaltninger og kompensationsforanstaltninger i de godkendelser eller afgørelser, som Styrelsen for Grøn Arealomlægning og Vandmiljø træffer på baggrund af en sådan screeningsproces.

Der kan opkræves gebyrer for Miljøministeriets (ressortoverført til Ministeriet for Grøn Trepert) behandling af sager efter miljøvurderingsloven, hvor Energinet eller staten er ansøger. Imidlertid giver miljøvurderingslovens § 42 ikke mulighed for at fastsætte regler om gebyrer i forbindelse med screening af projekter efter regler udstedt i medfør af VE-loven.

2.5.6.3. Den foreslåede ordning

Med den foreslåede bemyndigelse vil ministeren for grøn trepart efter forhandling med klima-, energi- og forsyningsministeren kunne fastsætte regler om opkrævning af gebyrer til dækning af ministeren for grøn treparts omkostninger ved administration og tilsyn i forbindelse med screening af projekter i et fremskyndelsesområde til net- og lagringsinfrastruktur.

Det forventes, at ministeren for grøn trepart fastsætter reglerne om gebyret på en sådan måde, så det tager udgangspunkt i den samlede anvendte sagsbehandlingstid.

Forud for fastsættelsen af regler om gebyrer efter denne bemyndigelsesbestemmelse, vil ministeren for grøn trepart skulle tage initiativ til drøftelser

med klima-, energi- og forsyningsministeren om mulighederne for og udformningen af de omfattede gebyrer.

3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Lovforslagets del om tinglysning af særskilt ret over tagbaseret solcelleanlæg forventes at have mindre implementeringskonsekvenser for det offentlige i forbindelse med muligheden for at tinglyse forbehold af særskilt ret over tagbaserede solcelleanlæg. Der forventes en løsning, som estimeres at medføre udgifter på ca. 0,4 mio. kr. (2024-priser) i implementeringsudgifter. Ligeledes forventes lovforslaget at have mindre implementeringskonsekvenser for det offentlige i forbindelse med værdiansættelse af ejendomme, idet at det vil give anmodning til ekstra overvejelser, når der er etableret leasede solceller på ejendommen.

Lovforslagets § 1, nr. 1, vil medføre, at der kan fastsættes regler om opkrævning af gebyrer til dækning af ministeren for grøn treparts omkostninger til administration og tilsyn forbundet med screening af projekter i fremskynelsesområder. Screeningen vil erstatte en fuld vurdering efter miljøvurderingsloven og vil være en mindre ressourcekrævende opgave. Den foreslåede bestemmelse vurderes derfor ikke at have økonomiske konsekvenser for det offentlige, udover at det må forventes, at den samlede gebyrfinansiering til disse områder bliver mindre.

Lovforslaget øvrige dele vurderes ikke at have økonomiske konsekvenser for det offentlige.

Lovforslaget er i overensstemmelse med principperne for digitaliseringsklar lovgivning, herunder princippet om digital kommunikation og anvendelse af offentlig infrastruktur.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Lovforslaget bemyndiger ministeren for grøn trepart til at fastsætte regler om opkrævning af gebyr i forbindelse med screening af projekter i et fremskynelsesområde til net- og lagringsinfrastruktur. Det er hensigten, at der vil blive fastsat regler om opkrævning af gebyrer for ansøgninger fra Energinet eller andre eventuelle statslige bygherrer. På den baggrund vurderes denne del af lovforslaget ikke i sig selv at have direkte økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet. Udmøntningen forventes dog at indeholde erhvervsrettet regulering, som vil kunne medføre positive erhvervsøkonomiske konsekvenser.

UDKAST

Lovforslaget forventes at have mindre erhvervsøkonomiske konsekvenser i forbindelse med præcisering af tilsynsbestemmelsen efter VE-lovens § 29 b og ændring af hjemmel i § 58 til at fastsætte regler om gebyr.

Lovforslagets del vedr. ophævelse af godkendelse af forundersøgelsesrapport forventes at have positive administrative konsekvenser for erhvervslivet, da der både fjernes et administrativt procestrin og muligheden for at påklage til Energiklagenævnet. Dette minimerer ansøgerens procesrisiko.

Lovforslaget kan også forventes at have mindre negative administrative konsekvenser for erhvervslivet i de tilfælde, hvor opstiller skal søge om at foretage undersøgelser af havbunden ifm. ansøgninger om repowering.

Lovforslagets § 2, nr. 1 forventes ikke at have konsekvenser for erhvervslivet, da der alene er tale om en ændring i kompetencefordelingen for elproduktionsanlæg på havområdet. Opstillere af elproduktionsanlæg på havområdet skal allerede i dag søge om de nødvendige tilladelser efter VE-lovens §§ 22-29, ligesom at solcelleanlæg på havområdet, vil skulle vurderes efter miljøvurderingsloven, såfremt anlægget vurderes at være omfattet af bilag 2, nr. 3, litra a. Der er derfor ikke foretaget ændringer i, hvilke tilladelser og afgørelser opstillere af elproduktionsanlæg på havet, herunder eksempelvis solcelleanlæg, skal opnå i forbindelse med etablering og drift af de pågældende anlæg.

For virksomheder, der ønsker at etablere projekter, som forudsætter, at der gennemføres en miljøvurdering, kan en ændring af minimumshøringsfristerne i miljøvurderingsloven, vejloven og jernbaneloven i visse tilfælde give mulighed for øget fleksibilitet og dermed potentielt medføre en kortere samlet sagsbehandlingstid for projektet, da høringsfristen ikke som minimum vil være 8 uger, men efter en konkret vurdering kan fastsættes ned til 30 dage. Lovforslaget kan derfor medvirke til at give mere fleksibilitet og fremdrift i forbindelse med den igangværende udbygning af vedvarende energiprojekter og andre infrastrukturprojekter.

Lovforslaget forventes at have mindre erhvervsøkonomiske konsekvenser i forbindelse med tinglysning af særskilt ret over tagbaserede solcelleanlæg. Ændringen forventes at have positive erhvervsøkonomiske konsekvenser for blandt andet leasingtagere og leasinggivere af solcelleanlæg, da alternative finansieringsformer for solcelleanlæg fremmes. Ændringen forventes at have mindre negative konsekvenser for pant- og udlægshavere, der er omfattet af lov om finansiel virksomhed eller lov om forsikringsvirksomhed, i

form af opgaver med at give samtykke til forbehold af særskilt ret over solcelleanlæg. Ligeledes skal panthavere i værdiansættelse af den faste ejendom sikre sig, at der kun medregnes tilbehør, som indgår i pantsætningen.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Med lovforslaget ændres høringsfrister for høring af offentligheden over miljøkonsekvensrapporter i miljøvurderingsloven, vejloven og jernbaneloven fra mindst 8 uger til mindst 30 dage. Det kan i praksis få den konsekvens, at borgere i forhold til nogle konkrete projekter får kortere tid til at kommentere på miljøkonsekvensrapporten. Det bemærkes dog, at der stadig i det konkrete tilfælde kan være behov for at fastsætte en frist, der er længere end minimumsfristen. Den myndighed, som iværksætter høringen, skal fortsat tage højde for kompleksiteten og omfanget af det konkrete projekt ved vurdering af, om fristfastsættelsen er passende i det konkrete tilfælde.

Lovforslaget øvrige dele vurderes ikke medføre administrative konsekvenser for borgerne.

6. Klimamæssige konsekvenser

Lovforslaget kan bidrage til at fremme udbygningen af anlæg, der producerer vedvarende energi, da sagsbehandlingstiden for tilladelsesprocessen forkortes, herunder i nogle tilfælde høringsperioden for høring over miljøkonsekvensrapporten i miljøvurderingsloven. Lovforslaget vurderes således at have positive klimamæssige konsekvenser.

Lovforslaget forventes at have positive konsekvenser for klimaet, da der vurderes at være et uudnyttet potentiale for opstilling af solceller på tage af erhvervsbygninger, som kan udnyttes i større omfang ved indførslen af mulighed for forbehold af særskilt ret over solcelleanlæg på tage af erhvervsbygninger mv.

Lovforslaget øvrige dele vurderes ikke at have direkte eller indirekte klimamæssige konsekvenser.

7. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

Med lovforslaget skabes hjemmel til at meddele tilladelse til geotekniske og geofysiske undersøgelser ifm. tilladelser til ændringer i eksisterende anlæg, jf. den foreslåede nye § 26. Den nye tilladelseshjemmel vil ikke medføre et øget antal undersøgelser. Med lovforslaget sikres derimod at undersøgel-

UDKAST

serne vil vurderes efter kravene naturbeskyttelsesdirektiverne m.v, som beskrevet nedenfor. På den baggrund vurderes denne del af lovforslaget ikke at have miljø- og naturmæssige konsekvenser.

Miljøpåvirkningerne af de undersøgelser der vil blive omfattet af tilladelseskravet i den foreslåede nye § 26, kan bl.a. stamme fra geofysiske og geotekniske undersøgelser i området såsom f.eks. kortlægning af forhold på og under havbunden med ekkolokaliserings- og sonarudstyr, boreprøver og sedimentsprøver af havbunden. Disse aktiviteter vil kunne have miljøpåvirkninger i form af undervandsstøj og påvirkning af havbunden. Miljøpåvirkninger fra undersøgelserne vil i høj grad bero de konkrete undersøgelsernes placering, omfang og gennemførelsesmetode.

Undersøgelser skal vurderes efter kravene i naturbeskyttelsesdirektiverne, som på Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets områder delvis er gennemført i bl.a. VE-loven og bekendtgørelse nr. 812 af 21. juni 2024 om administration af internationale naturbeskyttelsesområder og beskyttelse af visse arter vedrørende projekter om etablering m.v. af elproduktionsanlæg og elforsyningsnet på havet.

Herudover vil klima-, energi- og forsyningsministeren være bundet af reglerne i lov om havstrategi, jf. lovbekendtgørelse nr. 123 af 1. februar 2024, som omfatter danske havområder, herunder havbund og undergrund, på søterritoriet og i de eksklusive økonomiske zoner. Loven har til formål at fastlægge rammerne for de foranstaltninger, der skal gennemføres for at opnå eller opretholde god miljøtilstand i havets økosystemer, og muliggøre en bæredygtig udnyttelse af havets ressourcer. Med hjemmel i loven udstedes havstrategier, der bl.a. indeholder miljømål og indsatsprogrammer. I henhold til lovens § 18 er statslige, regionale og kommunale myndigheder ved udøvelse af beføjelser i medfør af lovgivningen bundet af fastsatte miljømål og indsatsprogrammer.

Klima-, energi- og forsyningsministerens tilladelse efter den nye foreslåede § 26 vil endvidere skulle meddeles i overensstemmelse med den bindende vandplanlægning for afgrænsede målsatte vandforekomster – grundvandsforekomster, vandløb, søer, kystvande og territorialvande. Vandplanlægningen er fastlagt i bekendtgørelse nr. 819 af 15. juni 2023 om miljømål for overfladevandområder og grundvandsforekomster og bekendtgørelse nr. 797 af 13. juni 2023 om indsatsprogrammer for vandområdedistrikter, begge udstedt i medfør af lov om vandplanlægning, jf. lovbekendtgørelse

UDKAST

nr. 126 af 26. januar 2017, der gennemfører væsentlige dele af vandrammedirektivet i dansk ret, herunder forpligtelsen til at forebygge forringelse i målsatte vandområder. Det følger således af § 8 i bekendtgørelsen om indsatsprogrammer, at myndighederne ikke må træffe afgørelser, hvis afgørelsen kan medføre forringelse af målsatte overfladevandområder eller grundvandsforekomster.

I forhold til den foreslåede ændring af minimumsfrister for høring over miljøkonsekvensrapporter i miljøvurderingsloven, vejloven og jernbaneloven, ændrer lovforslaget ikke ved de indholdsmæssige krav til en miljøvurdering, og den relevante myndighed vil fortsat i det konkrete tilfælde skulle tage højde for kompleksiteten og omfanget af det konkrete projekt ved fristfastsættelsen, ligesom der ved fastsættelsen af fristen skal tages hensyn til, om høringen finder sted i længere ferieperioder, f.eks. jule- og sommerferie. På den baggrund vurderes lovforslaget ikke at have miljø- og naturmæssige konsekvenser.

Lovforslaget øvrige dele vurderes ikke at have miljø- og naturmæssige konsekvenser.

8. Forholdet til EU-retten

8.1. VVM-direktivet

Med den foreslåede ordning lever Danmark fortsat op til de EU-retlige forpligtelser efter Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/92/EU om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/52/EU om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/92/EU om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet (VVM-direktivet). Direktivet har med direktivændringen af 16. april 2014 i artikel 6, stk. 7, fastsat krav om, at tidsrammen for høring af den berørte offentlighed om miljøkonsekvensvurderingsrapporten, ikke må ikke være kortere end 30 dage. De foreslåede ændringer følger hermed direktivets mindstekrav til en høringsperiode for høring af offentligheden over en miljøkonsekvensvurderingsrapport.

8.2. Naturbeskyttelsesdirektiverne

Lovforslaget gennemfører dele af habitatdirektivet og dele af fuglebeskyttelsesdirektivet.

UDKAST

EU's naturbeskyttelsesdirektiver, habitatdirektivet og fuglebeskyttelsesdirektivet, er implementeret i forskellige regelsæt. Habitat- og fuglebeskyttelsesdirektivets regler om område- og artsbeskyttelse er dels gennemført ved regler på Miljøministeriets (ressortoverført til Ministeriet for Grøn Trepert) område, dels ved diverse regler på forskellige sektorområder.

For projekter om etablering m.v. af elproduktionsanlæg og elforsyningsnet på havet er dele af område- og artsbeskyttelsen implementeret i bl.a. VE-loven og bekendtgørelse nr. 803 af 14. juni 2023 om konsekvensvurdering vedrørende internationale naturbeskyttelsesområder samt beskyttelse af visse arter ved projekter om etablering m.v. af elproduktionsanlæg og elforsyningsnet på havet. Denne bekendtgørelse vedrører habitatvurdering vedrørende internationale naturbeskyttelsesområder samt beskyttelse af visse dyrearter.

Det foreslås med lovforslaget, at der indsættes en ny § 26, hvorefter klima-, energi- og forsyningsministeren efter ansøgning kan meddele tilladelse til undersøgelser, som er nødvendige for at gennemføre væsentlige ændringer i bestående anlæg, jf. § 25, stk. 1. Der henvises til afsnit 2.1. Disse undersøgelser vil være omfattet af kravene om naturbeskyttelse i habitatdirektivet og fuglebeskyttelsesdirektivet.

Som konsekvens af ændringen af § 27, jf. pkt. 2.5.4, vil driftstilladelser af elproduktionsanlæg efter VE-lovens § 29, blive omfattet af bestemmelsen.

9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den ... til den ... (... dage) været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

10. Sammenfattende skema		
	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen.	Ingen væsentlige.

UDKAST

Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen.	Ingen væsentlige.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet m.v.	Ingen væsentlige.	Ingen væsentlige.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.	Ingen væsentlige.	Ingen væsentlige.
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Klimamæssige konsekvenser	Ja	Ingen
Miljø- og naturmæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	<p>Med lovforslaget lever Danmark fortsat op til de EU-retlige forpligtelser efter Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/92/EU om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/52/EU om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/92/EU om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet (VVM-direktivet). De foreslåede ændringer til minimumshøringsperioden for høring af offentligheden over miljøvurderingsrapporter følger hermed direktivets mindstekrav til høringsperiode.</p> <p>Derudover indeholder lovforslaget nye bestemmelser om projekter, der skal leve op til forpligtelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/92/EU af 13. december 2011 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet (VVM-direktivet), dele af Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, og dele af direktiv 2009/147/EF af 30. november 2009 om beskyttelse af vilde fugle for projekter.</p>	
Er i strid med de fem principper	Ja	Nej

UDKAST

for implementering af erhvervsrettet EU-regulering (der i relevant omfang også gælder ved implementering af ikke-erhvervsrettet EU-regulering) (sæt X)	X
--	---

UDKAST

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Bestemmelsen er ny. Hverken miljøvurderingsloven eller VE-loven indeholder bemyndigelse til, at ministeren for grøn trepart kan fastsætte regler om opkrævning af gebyrer til dækning af ministerens omkostninger ved administration og tilsyn i forbindelse med screening af projekter i et fremskynelsesområde til net- og lagringsinfrastruktur.

Det foreslås med bestemmelsen, at ministeren for grøn trepart kan fastsætte regler om opkrævning af gebyrer til dækning af ministerens omkostninger ved administration og tilsyn i forbindelse med screening af projekter i et fremskynelsesområde til net- og lagringsinfrastruktur.

Det foreslåede vil indebære, at ministeren for grøn trepart vil kunne fastsætte regler om gebyr til dækning af ministeren for grøn treparts omkostninger ved administration og tilsyn i forbindelse med screening af projekter i et fremskynelsesområde til net- og lagringsinfrastruktur.

Et fremskynelsesområde til net- og lagringsinfrastruktur er et bestemt geografisk område udpeget i regler fastsat i medfør af VE-lovens § 3, stk. 6, nr. 3. Der er endnu ikke udpeget fremskynelsesområder til net- og lagringsinfrastruktur eller fastsat regler om udpegning heraf, eller om screeningsprocessen i medfør af VE-lovens § 3 stk. 6, nr. 3. Det forventes dog, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler, der udpeger de omtalte fremskynelsesområder til net- og lagringsinfrastruktur samt fastsætte regler om screeningsproces for nye projekter i disse områder, i stedet for den miljøvurdering efter miljøvurderingsloven, der ellers ville skulle gennemføres. Det er omkostninger til administration forbundet med gennemførelse af en sådan screeningsproces og for tilsyn i forbindelse med overholdelse af eventuelle afbødende foranstaltninger eller kompensationsforanstaltninger i de afgørelser, som Styrelsen for Grøn Arealomlægning og Vandmiljø træffer på baggrund af en sådan screeningsproces, som skal kunne dækkes af gebyrer efter regler fastsat af ministeren for grøn trepart.

Den foreslåede bestemmelse vil supplere miljøvurderingslovens § 42, hvorefter miljøministeren (ressortoverført til ministeren for grøn trepart) kan fastsætte regler om gebyrer til dækning af myndighedens omkostninger ved

UDKAST

administration og tilsyn efter loven, hvad angår projekter. Således vil ministeren for grøn trepart med den foreslåede bemyndigelse kunne fastsætte regler om opkrævning af gebyrer til dækning af ministerens omkostninger ved administration og tilsyn i forbindelse med screening af projekter i fremskyndelsesområder til net- og lagringsinfrastruktur.

Det er forventningen, at der vil blive fastsat regler om, at der kan opkræves gebyr for screening af projekter, hvor Energinet eller eventuelle andre statslige bygherrer ansøger.

Det forventes, at ministeren for grøn trepart fastsætter regler om gebyret på en måde, så det tager udgangspunkt i den samlede anvendte sagsbehandlingstid eller tid til udførelsen af tilsyn og dækker samtlige af ministeren for grøn treparts omkostninger til administration eller tilsyn i forbindelse med screening af projekter i fremskyndelsesområder til net- og lagringsinfrastruktur.

Forud for fastsættelse af regler om gebyrer efter denne bestemmelse vil ministeren for grøn trepart skulle tage initiativ til drøftelser med klima-, energi- og forsyningsministeren om mulighederne for og udformningen af reglerne om de omhandlede gebyrer.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.5.6 under lovforslagets almindelige bemærkninger

Til nr. 2

Det fremgår af § 9, stk. 2, nr. 1, i lov om fremme af vedvarende energi, at opstiller senest 4 uger før udløb af høringsfrist for miljøkonsekvensrapport skal afholde et offentligt møde.

Bestemmelsen følger miljøvurderingslovens § 35, stk. 5, 4. pkt., om, at offentligheden skal høres i forbindelse med miljøkonsekvensrapporten, og at høringsfristen er mindst 8 uger.

Det foreslås, at § 9, stk. 2, nr. 1, ændres således, at »4 uger« ændres til »2 uger«.

Den foreslåede ændring er en følge af, at miljøvurderingslovens § 35, stk. 5, 4. pkt., ændres, således at den offentlige høring ændres fra minimum 8 uger til 30 dage. Der henvises til lovforslagets § 2, nr. 2.

UDKAST

Den foreslåede ændring af § 9, stk. 2, nr. 1, vil medføre, at det sikres, at både indkaldelse til det offentlige møde samt afholdelse af dette, vil ske i høringsperioden, hvorved høringsmaterialet vil være offentligt tilgængeligt, på tidspunktet for indkaldelse til det offentlige møde.

Til nr. 3

Det fremgår af § 38 i lov om tinglysning, at når en bygning er opført, helt eller delvis, og når ledninger, varmeanlæg, husholdningsmaskiner eller lignende er blevet indlagt i bygningen på ejerens bekostning til brug for bygningen, kan særskilt ret over bygningens materialer og over nævnte tilbehør ikke forbeholdes, være sig som ejendomsret eller på anden måde. Tinglyst pantebrev i en ejendom omfatter uden særlig vedtagelse også dette tilbehør.

Således bliver et solcelleanlæg, som en bygningsejer installerer på sit tag for at bruge strømmen fra det (helt eller delvist) i sin bygning, omfattet af den ejendom, som bygningen indgår i. Det indebærer, at panteret i ejendommen som udgangspunkt også vil omfatte et solcelleanlæg, som sættes op på taget på bygningsejerens bekostning. Det gælder også, selvom solcelleanlægget er leaset eller købt med ejendomsforbehold, idet henholdsvis leasinggivers eller ejendomsforbeholdssælgers ret til anlægget bortfalder.

Det foreslås at indsætte en ny § 15 i lov om fremme af vedvarende energi, hvorefter der uanset tinglysningslovens § 38, vil kunne forbeholdes særskilt ret over solcelleanlæg, der etableres på tage af erhvervsbygninger mv., som er tilsluttet det kollektive elnet, hvis en række kumulative betingelser er opfyldt.

Undtagelsen foreslås kun at vedrøre solceller på tagarealet af erhvervsbygninger mv. Med solcelleanlæg forstås et anlæg til produktion af elektricitet, der består af solpaneller med tilhørende kabler og inverter, og som ved en fotovoltaisk proces omdanner energien i sollys til elektrisk energi samt eventuelt sammenkoblede batterianlæg.

Med erhvervsbygninger mv. menes bygninger, der anvendes til eksempelvis produktion og lager i forbindelse med landbrug, industri, håndværk, offentlige værker o. lign., bygninger til handel, transport (eksempelvis havnebygninger og parkeringshuse), kontor, liberale erhverv, servicevirksomhed o. lign., og bygninger til kulturelle formål, eksempelvis skoler og institutioner samt visse bygninger til fritidsformål, eksempelvis idrætshaller. Kategorien omfatter ikke beboelsesejendomme, herunder hverken helårsboliger i form

UDKAST

af enfamiliehuse, rækkehuse eller etageboliger, sommerhuse, kolonihavehuse, uanset om der er tale om ejerboliger, almene boliger, andelsboligforeningsejendomme eller boligudlejningsejendomme. Der vil i den forbindelse lægges særlig vægt på bygningernes registrerede anvendelse i Bygnings- og Boligregistret (BBR).

Undtagelsen foreslås alene for erhvervsbygninger mv. tilsluttet det kollektive elnet, hvor forbrugsstedet ved en eventuel borttagelse af solcellerne i stedet kan anvende elektricitet fra det kollektive elnet til at dække sit elforbrug. Således vil ejendomme for hvilke, et solcelleanlæg måtte udgøre den eneste elforsyning ikke være omfattet.

De kumulative betingelser, som skal være opfyldt, for at der kan forbeholdes særskilt ret over solcelleanlæg er følgende:

Det er efter den foreslåede bestemmelse i § 15, stk. 1, *nr. 1*, for det første en betingelse, at leasinggiver kan borttage anlægget uden at gøre væsentlig skade på bygningen. Det betyder, at bygningen skal kunne bestå og fungere også uden anlægget. Dette vil måtte bero på en konkret vurdering, men vil f.eks. være tilfældet, hvis solcelleanlægget kan fjernes fra bygningen alene mod udbedring af huller. I modsætning hertil står tilfælde, hvor fjernelsen vil efterlade bygningen i en ringere funktionel stand. Det vil f.eks. være tilfældet med såkaldte bygningsintegrerede solcelleanlæg, hvor solcellerne er integreret i selve taget som en bestanddel. I modsætning til anlæg som etableres oven på et tag, vil bygningsintegrede solcelleanlæg således normalt ikke vil være omfattet af undtagelsen, da de generelt ikke kan borttages uden at gøre væsentlig skade på ejendommen. Herved tages der højde for den tærskel, der efter retspraksis gælder ifølge tilvækstlærens principper om borttagelsesret. Det bemærkes, at det efter tilvækstlæren er den, der borttager anlægget, som har forpligtigelsen til at udbedre skader på ejendommen, f.eks. huller, jf. pkt. 2.4.1.

Det er efter den foreslåede bestemmelse i § 15, stk. 1, *nr. 2, 1. led*, endvidere en betingelse, at der senest på det tidspunkt, hvor etableringen af anlægget påbegyndes tinglyses en deklARATION (en servitut) om, at der forbeholdes særskilt ret over anlægget, således at det ikke bliver en del af den faste ejendom og et eventuelt pant deri. Dette indebærer, at der skal være taget forbehold for den særskilte ret på det tidspunkt, hvor arbejdet med etablering af anlægget indledes. Dette skal sikre, at rettighedshavere ikke bliver fanget i

UDKAST

en situation, hvor anlægget utilsigtet gribes af pant i ejendommen. I forbindelse med tinglysningen af en servitut vil underskriverne af servitutten overfor Tinglysningsretten skulle erklære, at anlægget er omfattet af bestemmelsen, herunder at det kan borttages uden væsentlig skade på bygningen, og at det monteres på taget af en erhvervsbygning mv.

Ved anmeldelse til tinglysning af servitutten om, at der forbeholdes særskilt ret over anlægget, vil anmelderen overfor Tinglysningsretten skulle erklære, at betingelserne herfor er opfyldt. Der vil i medfør af tinglysningslovens § 50, stk. 1, blive fastsat nærmere regler herom.

Det følger endvidere af den foreslåede bestemmelse i § 15 stk. 1, *nr. 2, 2. led*, at det er en gyldighedsbetingelse, at eksisterende pant- og udlægshavere, som er omfattet af lov om finansiel virksomhed eller lov om forsikringsvirksomhed, har meddelt samtykke til tinglysning af servitutten. Det bemærkes, at udenlandske kreditinstitutter og forsikringsvirksomheders filialer i Danmark ligeledes er omfattet af lov om finansiel virksomhed og lov om forsikringsvirksomhed. En dansk filial af et udenlandsk kreditinstitut vil som panthaver derfor også være omfattet af den foreslåede bestemmelse, og vil skulle give samtykke til forbehold af særskilt ret. Anmelderen vil overfor Tinglysningsretten skulle afgive erklæring om, at sådan samtykke foreligger. Der vil ikke skulle indhentes samtykke fra eventuelle øvrige pant- og udlægshavere. Tinglysningsretten vil i forbindelse med anmeldelsen til tinglysning alene skulle påse, at der foreligger en erklæring om, at der er indhentet samtykke.

Det foreslås i § 15, *stk. 2, at* pant- og udlægshavere, der er omfattet af lov om finansiel virksomhed eller lov om forsikringsvirksomhed, kan nægte samtykke efter stk. 1, *nr. 2*, hvis samtykket vil være forbundet med væsentlige kreditmæssige risici for pant- eller udlægshaver eller manglende overholdelse af den finansielle lovgivning for panthaver.

Forslaget indebærer, at eksisterende pant- og udlægshavere i ejendommen vil skulle acceptere opsætningen af solcellerne, hvor disse ikke skal anses som en del af bygningen og dermed omfattet af panteretten i ejendommen. Pant- og udlægshavere kan kun nægte samtykke, hvis samtykket vil være forbundet med væsentlige kreditmæssige risici for pant- eller udlægshaver eller manglende overholdelse af den finansielle lovgivning for panthaver. Manglende overholdelse af den finansielle lovgivning skal forstås således, at instituttet vil bryde med den finansielle lovgivning, hvis instituttet ikke

UDKAST

gør noget. Et eksempel på manglende overholdelse af den finansielle lovgivning er kravet om at et realkreditinstitut skal stille supplerende sikkerhed, hvis lånet ikke overholder lånegrænserne. Det kan blandt andet ske, hvis ejendommens værdi forringes. Ved vurdering af kreditrisici skal de anvende saglige og relevante kriterier, når der skal tages stilling til forespørgsler om opstilling af solcelleanlæg i henhold til det foreslåede stk. 1.

Kravet om saglighed er en retlig norm, hvor der ikke udtømmende kan angives hvilke kriterier, pant- og udlægshavere kan medtage i vurderingen. Der vil altid være tale om konkret vurdering i den enkelte sag. Det vil være en helhedsvurdering med en skønsom afvejning af alle relevante elementer i den aktuelle sag. Det vil heri indgå, at der sædvanligvis er tale om lån med lang løbetid. Centralt ved vurderingen skal dog være, om etableringen af solcelleanlægget efter pant- eller udlægshavers skøn medfører væsentlige kreditmæssige risici på såvel kort som længere sigt eller i øvrigt usikkerhed om ejendommens værdi, som har betydning for overholdelse af den finansielle lovgivning.

Væsentlige kreditmæssige risici for pant- og udlægshaver i forbindelse med godkendelse af etablering af solcelleanlæg med særskilte rettigheder, kan f.eks. være, hvis der vurderes at være risiko for, at værdien af ejendommen, hvor solcellerne etableres, forringes, fordi ejendommen vil tage væsentlig skade ved etablering eller nedtagning af solcellerne. Ligeledes kan manglende sandsynlighed for, at leasinggiver eller debitor vil nedtage solcellerne på en hensigtsmæssig måde udgøre en væsentlig kreditmæssig risiko. Et andet eksempel kan være, at størrelsen af instituttets tilgodehavende set i forhold til ejendommens aktuelle og fremtidige værdi påvirkes negativt. Ligeledes kan debitor og leasinggivers aktuelle og fremtidige kreditværdighed udgøre en væsentlig kreditmæssig risiko for omkostningerne ved en eventuel nedtagelse af solcelleanlægget og udbedring af eventuelle skader på ejendommen, da det er enten debitor eller leasinggiver, som skal afholde disse udgifter. Historikken mellem debitor og pant- eller udlægshaver, kan ligeledes udgøre en væsentlig kreditmæssig risiko, hvis debitor tidligere har ageret på en måde i lignende sager, som har medført tab for pant- eller udlægshaver. På samme måde kan erfaring med leasinggiver, som har handlet uhensigtsmæssigt i lignende sager og medført tab for pant- og udlægshaver udgøre en kreditmæssig risiko. Endeligt kan et eksempel på en væsentlig kreditmæssig risiko være manglende eller utilstrækkelig forsikringsdækning på solcelleanlægget og etableringen heraf.

UDKAST

Meddelelse af eller nægtelse af samtykke fra eksisterende pant- og udlægshavere, der er omfattet af lov om finansiel virksomhed eller lov om forsikringsvirksomhed, skal gives til anmoder inden for en frist på 30 dage fra modtagelsen af en fyldestgørende anmodning. En fyldestgørende anmodning om forbehold af særskilt ret skal indeholde de nødvendige oplysninger for, at pant- og udlægshavere kan vurdere, om forbehold af særskilt ret vil medføre væsentlige kreditmæssige risici for pant- eller udlægshaver eller manglende overholdelse af den finansielle lovgivning.

Efter retsplejelovens § 518, stk. 2, omfatter udlæg i fast ejendom som udgangspunkts tilbehør efter tinglysningslovens §§ 37 og 38. Det vil sige, at et leaset solcelleanlæg, der er sat op på taget af en ejendom, i dag vil være omfattet, hvis der gøres udlæg i den faste ejendom.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 15, *stk. 3*, består den særskilte ret efter *stk. 1*, uanset at ejendommen sælges ved tvangsauktion. Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at anlægget kan borttages, hvis en panthaver med pant i den faste ejendom begærer tvangsauktion over ejendommen som følge af misligholdelse, idet anlægget ikke vil skulle regnes som en del af den faste ejendom.

Den foreslåede bestemmelse i § 15, *stk. 3*, skal ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i § 15, *stk. 1*, hvorefter der kan forbeholdes særskilt ret over de pågældende anlæg.

Idet solcelleanlægget ikke vil skulle regnes som en del af pantet i den faste ejendom i første omgang, vil leasinggiver også bevare retten til at borttage anlægget ved eventuel tvangsauktion. Solcelleanlæg omfattet af den foreslåede ordning, vil dermed ikke vil være omfattet af retsplejelovens § 510, *stk. 1*, 1. pkt., og § 518, *stk. 2*, 1. pkt.

Det vil sige, at leasinggivers ret til anlægget består uanset et eventuelt bortsalg af ejendommen på tvangsauktion.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 4

Ifølge den gældende § 22, *stk. 7*, i VE-loven kan klima-, energi og forsyningsministeren fastsætte vilkår for en forundersøgelsestilladelse efter § 22, *stk. 8*, jf. § 22, *stk. 1*, herunder om de forhold, som skal undersøges, om

UDKAST

rapportering, om forundersøgelsernes forløb og resultater, jf. § 24, stk. 4, om tilsyn og om overholdelse af miljø- og sikkerhedskrav og lign.

VE-lovens § 24, stk. 4, handler om den situation, at Energistyrelsen ikke rettidigt modtager tilsagn om, at en ansøger ønsker at opføre et elproduktionsanlæg på den lokalitet, som forundersøgelserne vedrører, jf. § 24, stk. 2. Modtager Energistyrelsen ikke tilsagn herom, kan Energistyrelsen efter den gældende § 24, stk. 4, uden vederlag stille forundersøgelsesrapporten til rådighed for andre. Bestemmelsen i § 24, stk. 4, indebærer, at eneretten til forundersøgelser bortfalder, og at forundersøgelsesrapporten gøres alment tilgængelig. Bestemmelsen skal endvidere sikre, at undersøgelsesresultater og data om områderne i videst muligt omfang bliver nyttiggjort

Det foreslås at § 22, stk. 7, ændres således at det fremgår, at der i forundersøgelsestilladelsen kan stilles vilkår om klima-, energi- og forsyningsministerens adgang til at offentliggøre forundersøgelsens resultater, og at »jf. § 24, stk. 4« udgår.

Den foreslåede ændring af § 22, stk. 7, er en konsekvens af, at VE-lovens § 24 foreslås ophævet. Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 5. Det foreslås således, at henvisningen til § 24, stk. 4, om ministerens adgang til at benytte forundersøgelsens resultater udgår. Der er ikke i øvrigt tilsigtet nogen ændring i ministerens adgang efter § 22, stk. 7, til at fastsætte vilkår i forundersøgelsestilladelsen. Ministeren vil fortsat kunne stille vilkår om bl.a., at forundersøgelsens resultater, herunder rå-data indsamlet i forbindelse med undersøgelserne, kan offentliggøres med henblik på at sikre, at indsamlede rå-data og resultater kan gøres offentligt tilgængelige med henblik på at sikre, at indsamlede data og resultater kan udnyttes til fremtidige projekter og myndighedsopgaver i forhold til f.eks. miljøbeskyttelse.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 5

Ifølge VE-lovens § 24, stk. 1, skal ansøgeren ved forundersøgelsernes afslutning indsende en forundersøgelsesrapport til klima-, energi- og forsyningsministeren (delegeret til Energistyrelsen), som tager stilling til, om forundersøgelsesrapporten kan godkendes. Forundersøgelsesrapporten omfatter både ansøgerens miljøkonsekvensrapport, som udarbejdes efter reglerne i miljøvurderingsloven, samt resultatet af ansøgerens eventuelle yderligere forundersøgelser vedrørende det havområde, hvor der ansøges om etable-

UDKAST

ring af et elproduktionsanlæg. De yderligere forundersøgelser kan f.eks. bestå i supplerende geotekniske og geofysiske undersøgelser i havområdet. Godkendelse efter § 24, stk. 1, består i en sikring af, at undersøgelserne opfylder de stillede krav i forundersøgelsestilladelsen efter § 22 og § 23. Efter godkendelse sender Energistyrelsen miljøkonsekvensrapporten i høring efter reglerne i miljøvurderingslovens § 35, stk. 3, nr. 3, og § 38.

Det følger af VE-lovens § 24, stk. 2, at ansøgeren inden 3 måneder efter godkendelsen af forundersøgelsesrapporten skal meddele, om denne ønsker at opføre et produktionsanlæg på lokaliteten. Med klima-, energi- og forsyningsministerens godkendelse kan retten til at udnytte forundersøgelsesrapporten inden for samme frist overdrages til en anden.

Hvis ministeren modtager tilsagn fra ansøgeren som angivet i stk. 2, fastsætter ministeren frist for modtagelse af ansøgning om etableringstilladelse efter § 25, jf. § 24, stk. 3. Der kan endvidere stilles krav om sikkerhedsstillelse for gennemførelse af projektet.

Såfremt ministeren ikke modtager rettidigt tilsagn efter stk. 2, eller overholdes frist efter stk. 3 ikke, kan ministeren uden vederlag til ansøgeren stille forundersøgelsesrapporten, herunder miljøkonsekvensrapporten, til rådighed for andre, jf. § 24, stk. 4.

Energistyrelsens godkendelse af forundersøgelsesrapporten og miljøkonsekvensrapporten efter VE-lovens § 24, stk. 1, er en forvaltningsretlig afgørelse, som kan påklages efter VE-lovens § 66. Miljøvurderingsloven indeholder ikke et tilsvarende godkendelseskrav, da det i miljøvurderingslovens § 24, stk. 1, er fastsat, at VVM-myndigheden efter modtagelse af miljøkonsekvensrapporten skal gennemgå rapporten med inddragelse af den fornødne ekspertise med henblik på at sikre, at rapporten opfylder kravene i miljøvurderingslovens § 20. Det fremgår af miljøvurderingslovens § 20, stk. 2, at VVM-myndigheden efter gennemgangen af miljøkonsekvensrapporten skal sende den i høring hos berørte myndigheder og offentligheden i overensstemmelse med miljøvurderingslovens § 35, stk. 3, nr. 2, og § 38. VVM-myndigheden træffer således ikke afgørelse i forbindelse med, at miljøkonsekvensrapporten gennemgås og sendes i høring.

Det foreslås, at § 24 ophæves.

Den foreslåede ændring indebærer, at klima-, energi og forsyningsministeren ikke længere skal tage stilling til, om ansøgerens miljøkonsekvensrap-

UDKAST

port kan godkendes, inden ministeren sender ansøgerens miljøkonsekvensrapport i høring hos berørte myndigheder og offentligheden. Dette svarer til, hvad der gælder efter miljøvurderingslovens § 24, stk. 1, hvorefter Energi styrelsen som VVM-myndighed i forbindelse med etablering af VE-anlæg på havet skal gennemgå miljøkonsekvensrapporten med inddragelse af den fornødne ekspertise med henblik på at sikre, at den opfylder kravene i § 20. Efter gennemgangen af miljøkonsekvensrapporten sendes den i høring, jf. § 24, stk. 2.

Ophævelsen af VE-lovens § 24 vil også betyde, at der ikke efter VE-lovens § 66 kan klages over Energistyrelsens afgørelse om godkendelse af forundersøgelserapporten.

For så vidt angår resultaterne af ansøgerens eventuelle yderligere forundersøgelser vil klima-, energi- og forsyningsministeren som hidtil i medfør af VE-lovens § 22, stk. 7, kunne fastsætte vilkår i forundersøgelsestilladelsen, herunder om de forhold, som skal undersøges, om rapportering, om forundersøgelseernes forløb og resultater, om tilsyn og om overholdelse af miljø- og sikkerhedskrav.

Til nr. 6

Det følger af VE-lovens § 25, stk. 1, at etablering af elproduktionsanlæg, der udnytter vedvarende energikilder, med tilhørende interne ledningsanlæg på søterritoriet og i den eksklusive økonomiske zone samt væsentlige ændringer i bestående anlæg kun kan foretages efter forudgående tilladelse fra klima-, energi- og forsyningsministeren. Beføjelsen er delegeret til Energi styrelsen jf. § 3, stk. 1, nr. 4, i bekendtgørelse nr. 910 af 26. juni 2024 om Energistyrelsens opgaver og beføjelser.

Tilhørende interne ledningsanlæg fortolkes i dag i Energistyrelsens praksis således, at det omfatter de elkabler og installationer, der etableres mellem de enkelte vindmøller i havvindmølleparken samt ilandføringsanlægget. Ilandføringsanlægget omfatter elkabler og tilhørende installationer, der etableres fra elproduktionsanlægget og frem til anlæggets tilslutningspunkt i det kollektive elforsyningsnet. Energistyrelsens kompetence efter VE-lovens § 25 omfatter dog alene den del af ilandføringsanlægget, der er placeret på havområdet frem til kystlinjen eller til elproduktionsanlæggets offshore tilslutningspunkt i det kollektive elforsyningsnet. Ved installationer kan der eksempelvis være tale om stationsanlæg, herunder transformerstationer og dertilhørende platforme.

UDKAST

Bestemmelsen omfatter alene tilhørende elkabler og installationer, der udgør en del af elproduktionsanlægget, og som etableres af ejeren af elproduktionsanlægget.

Bestemmelsen omfatter derudover alene elkabler og installationer, der er placeret på søterritoriet eller den eksklusive økonomiske zone. Elkabler og installationer, der udgør en del af det samlede ilandføringsanlæg, men som etableres på land, vil ikke være omfattet af VE-lovens § 25.

Tilladelse efter VE-lovens § 25 erstatter en § 25 tilladelse efter miljøvurderingsloven, jf. miljøvurderingsbekendtgørelsens § 10, nr. 3. Det følger af § 17, stk. 4, nr. 2, at klima-, energi- og forsyningsministeren (delegeret til Energistyrelsen) er VVM-myndighed for projekter om etablering af elproduktionsanlæg, der udnytter vand og vind, med tilhørende interne ledningsanlæg omfattet af bilag 2, nr. 3, litra i og j, og nr. 13, litra a. Energistyrelsens tilladelse efter VE-lovens § 25 omfatter derfor ligeledes de interne ledningsanlæg.

Den foreslåede ændring i § 25, *stk. 1*, indebærer en præcisering af bestemmelsen, således at det tydeliggøres, at bestemmelsen også omfatter elproduktionsanlæggets tilhørende elkabler og installationer, der etableres på søterritoriet og i den eksklusive økonomiske zone (havområdet).

Bestemmelsen omfatter tilhørende elkabler og installationer, der etableres mellem de enkelte vindmøller eller andre typer af anlæg i elproduktionsanlægget. Derudover omfatter bestemmelsen den del af ilandføringsanlægget, der er placeret på havområdet som udgøres af de elkabler og installationer, der etableres fra elproduktionsanlægget frem til kystlinjen på land eller frem til elproduktionsanlæggets offshore tilslutningspunkt i det kollektive elforsyningsnet. Med installationer henvises der til eksempelvis stationsanlæg såsom transformerstationer og tilhørende platforme.

Tilslutningspunktet er defineret i nettilslutningsbekendtgørelsen § 1, stk. 2, nr. 5, jf. bekendtgørelse nr. 547 af 29. maj 2024, som »Det punkt hvor elproduktionsanlæg tilsluttes det kollektive elforsyningsnet.«

Det kollektive elforsyningsnet er defineret i elforsyningslovens § 5, nr. 23 som »Transmissions- og distributionsnet, som på offentligt regulerede vilkår har til formål at transportere elektricitet for en ubestemt kreds af elleverandører og elforbrugere.«

UDKAST

Den foreslåede ændring vil medføre, at eventuel fortolkningstvivil undgås, ved at det præciseres i bestemmelsen, at elkabler og installationer, der udgør en del af elproduktionsanlæg på søterritoriet og i den eksklusive økonomiske zone, og som etableres af ejeren af det pågældende elproduktionsanlæg, er omfattet af VE-lovens § 25, stk. 1. Øvrige elkabler og installationer, der ikke udgør en del af et elproduktionsanlæg, kan være omfattet af øvrig relevant lovgivning, herunder elforsyningsloven, lov om Energinet og kontinentalsokkeloven. Det vil være en konkret vurdering, hvorvidt der er tale om elkabler og installationer, der udgør en del af elproduktionsanlægget.

Til nr. 7

Det følger af VE-lovens § 25, stk. 2, at tilladelserne efter stk. 1, meddeles til ansøgere, der har ret til at udnytte en forundersøgelsestilladelse efter § 24, stk. 1, 2 eller 4, og som skønnes at have den fornødne tekniske og finansielle kapacitet.

Det foreslås med ændringen af § 25, stk. 2, at »har ret til at udnytte en forundersøgelsestilladelse efter § 24, stk. 1, 2 eller 4, og« udgår.

Den foreslåede ændring i § 25, stk. 2, er en konsekvens af, at § 24 foreslås ophævet. For nærmere om den foreslåede ophævelse af § 24 henvises til de specielle bemærkninger til § 1, nr. 5.

Til nr. 8 (ny § 26)

Det fremgår af VE-lovens § 25, stk. 1, at etablering af elproduktionsanlæg, der udnytter vedvarende energikilder med tilhørende interne ledningsanlæg på søterritoriet og i den eksklusive økonomiske zone samt væsentlige ændringer i bestående anlæg kun kan foretages efter forudgående tilladelse fra klima-, energi- og forsyningsministeren, jf. dog § 22 a, stk. 1, om testanlæg.

Ansøgning om etableringstilladelse til et nyt elproduktionsanlæg sker på baggrund af en forundersøgelsestilladelse, som gives af ministeren i medfør af § 22, stk. 8. Ministeren kan i forundersøgelsestilladelsen vilkår om de forhold, som skal undersøges, om rapportering, om forundersøgelsernes forløb og resultater, om ministerens adgang til at benytte forundersøgelsens resultater, jf. § 24, stk. 4, om tilsyn og om overholdelse af miljø- og sikkerhedskrav og lign., jf. § 22, stk. 7.

UDKAST

VE-loven indeholder ikke en tilsvarende regel om tilladelse til undersøgelser med henblik på en væsentlig ændring i et bestående elproduktionsanlæg og vilkår i forbindelse hermed.

En væsentlig ændring i et bestående elproduktionsanlæg på havet kan f.eks. være en repowering af anlægget. Med repowering forstås fornyelse af et elproduktionsanlæg, som producerer vedvarende energi, herunder fuld eller delvis udskiftning af anlæg eller driftssystemer og udstyr med henblik på at erstatte kapacitet eller for at øge anlæggets produktivitet eller kapacitet, jf. herved § 2, nr. 1, i bekendtgørelse nr. 767 af 20. juni 2024 om en forenklet og hurtig ansøgnings- og tilladelsesproces for repowering af bestående elproduktionsanlæg på havet.

En væsentlig ændring i et bestående elproduktionsanlæg på havet kan også være en forlængelse af anlæggets levetid ud over elproduktionstilladelsens tidsrum, uden at der sker fuld eller delvis udskiftning af anlæg eller driftssystemer eller anlæg. Efter VE-lovens § 29, stk. 1, gives elproduktionstilladelse for 25 år og tilladelse kan efter ansøgning forlænges. For havvindmøleparker udbudt efter § 23 gives tilladelsen for 30 år og kan efter ansøgning forlænges, jf. § 29, stk. 2. En tilladelse kan i særlige grunde gives for et kortere tidsrum. En levetidsforlængelse af anlægget kræver således en ny tilladelse efter § 29, stk. 1 eller 2. Levetidsforlængelse kan også udgøre en væsentlig ændring i det bestående elproduktionsanlæg, som tillige kræver tilladelse efter § 25, stk. 1. Hvorvidt en levetidsforlængelse kræver tilladelse efter § 25, stk. 1, beror på en konkret vurdering, hvor levetidsforlængelsens tidsrum indgår som et kriterie.

Ifølge den foreslåede § 26, stk. 1, kan klima-, energi- og forsyningsministeren efter ansøgning meddele tilladelse til undersøgelser, som er nødvendige for at gennemføre en væsentlig ændring i et bestående anlæg, jf. § 25, stk. 1. Tilladelseskravet omfatter undersøgelser, f.eks. geofysiske og geotekniske undersøgelser, som kan medføre en miljøpåvirkning i det relevante område. Herved sikres det bl.a., at miljøpåvirkningerne vurderes i overensstemmelse med f.eks. EU-direktiverne om naturbeskyttelse, inden undersøgelserne iværksættes.

Der er tale om indførelse af et tilladelseskrav til undersøgelser, som vurderes at kunne have en påvirkning på miljø og natur. Det vil bero på en konkret vurdering af ansøgningen, om de påtænkte undersøgelser kræver en tilladelse efter § 26, stk. 1.

UDKAST

Den foreslåede nye tilladelseshjemmel i § 26 foreslås med lovforslaget at blive knyttet op på naturbeskyttelsesreglerne i § 27. For nærmere om den foreslåede ændring af § 27 henvises til de specielle bemærkninger til § 1, nr. 8.

Efter den foreslåede § 26, stk. 2, kan ministeren i forbindelse med en tilladelse efter stk. 1 fastsætte vilkår, herunder om de forhold, som skal undersøges, undersøgelsesernes forløb, udstyr og om miljø- og sikkerhedsforhold. Der vil på baggrund af bestemmelsen kunne fastsættes nærmere vilkår om, hvordan undersøgelserne skal tilrettelægges og gennemføres og om rapportering af undersøgelsesernes forløb og resultater.

Til nr. 9

Det følger af VE-lovens § 3, stk. 4, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter nærmere regler eller træffer bestemmelser med henblik på at gennemføre eller anvende internationale konventioner og EU-regler om forhold, der er omfattet af loven, herunder forordninger, direktiver og beslutninger om naturbeskyttelse på søterritoriet og i den eksklusive økonomiske zone. Bestemmelsen indeholder en bred bemyndigelse for klima-, energi- og forsyningsministeren til at gennemføre EU-lovgivning for forhold, der er omfattet af VE-loven.

Ifølge VE-lovens § 27 fastsætter klima-, energi- og forsyningsministeren med henblik på gennemførelse af EU-direktiver på naturbeskyttelsesområdet, for så vidt angår søterritoriet og i den eksklusive økonomiske zone, regler om, i hvilke tilfælde og på hvilke vilkår tilladelser efter disse regler kan meddeles efter § 22 a, stk. 1, og § 25 i VE-loven. Bestemmelsen indeholder en særskilt bemyndigelsesbestemmelse for klima-, energi- og forsyningsministeren at gennemføre naturbeskyttelsesdirektiverne for tilladelser reguleret i VE-lovens kapitel 3.

EU-direktiver på naturbeskyttelsesområdet (herefter naturbeskyttelsesdirektiverne) består af Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (herefter habitatdirektivet) og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/147/EF af 30. november 2009 om beskyttelse af vilde fugle (herefter fuglebeskyttelsesdirektivet).

Naturbeskyttelsesdirektiverne er delvist gennemført på Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets område i bekendtgørelse nr. 812 af 21. juni 2024 om administration af internationale naturbeskyttelsesområder og beskyttelse af

UDKAST

visse arter vedrørende projekter om etablering m.v. af elproduktionsanlæg og elforsyningsnet på havet.

Bekendtgørelsen fastsætter regler om områdebeskyttelse, jf. habitatdirektivets art. 6, stk. 3, og 4, og dele af reglerne om artsbeskyttelse, jf. habitatdirektivets art. 12 og 16. I det omfang artsbeskyttelsesreglerne ikke er reguleret, gælder de generelle regler på Miljøministeriets (ressortomlagt til Ministeriets for Grøn Trepert) område i naturbeskyttelsesloven, jagt- og vildtforvaltningsloven og artsfredningsbekendtgørelsen.

Det følger af den foreslåede ændring i § 27, at »§ 22 a, stk. 1, og § 25« ændres til »dette kapitel«.

Ændringen vil indebære, at alle tilladelser, der meddeles efter VE-lovens kapitel 3, vil være omfattet af bemyndigelsen i § 27. Med ændringen sikres det at eventuelle kommende tilladelsesbestemmelser i VE-lovens kapitel 3 automatisk vil være omfattet af § 27. Det betyder også, at der alene skal foretages ændring i den ovennævnte bekendtgørelse, hvilket kan ske administrativt.

Ændringen vil endvidere medføre, at tilladelser til forundersøgelser efter § 22, stk. 8, knyttes op på bemyndigelsen i §27. I dag er forundersøgelserne omfattet af bekendtgørelse nr. 812 af 21. juni 2024 om administration af internationale naturbeskyttelsesområder og beskyttelse af visse arter vedrørende projekter om etablering m.v. af elproduktionsanlæg og elforsyningsnet på havet, dog med hjemmel i den brede bemyndigelsen i VE-lovens § 3, stk. 4. I det VE-lovens § 27 indeholder en særskilt hjemmel til at gennemføre EU's direktivet på naturbeskyttelsesområdet, for så vidst angår VE-anlæg på søterritoriet og den eksklusive zone, vurderes det for klarheds skyld mest hensigtsmæssigt, at forundersøgelsestilladelserne efter § 22, stk. 8 bliver koblet op på denne bestemmelse.

Ændringer medfører også, at den foreslåede § 26 om tilladelse til undersøgelser med henblik på at foretage væsentlige ændringer af et bestående anlæg, jf. § 25, og som kan have påvirkninger på miljø og natur, vil være omfattet af naturbeskyttelsesreglerne i § 27.

Ændringen vil herudover medføre, at ansøgninger om tilladelse til undersøgelser efter § 26, vil skulle vurderes efter reglerne, som udmøntet i bekendtgørelse nr. 812 af 21. juni 2024 om administration af internationale naturbeskyttelsesområder og beskyttelse af visse arter vedrørende projekter om

UDKAST

etablering m.v. af elproduktionsanlæg og elforsyningsnet på havet. For nærmere om den foreslåede ændring henvises til de specielle bemærkninger til § 1, nr. 8.

Ændringen vil endvidere medføre, at forlængelse af elproduktionstilladelser efter § 29 også bliver omfattet af bemyndigelsen i § 27. Det har betydning for levetidsforlængelse af eksisterende VE-anlæg på havet, som ikke skønnes at kræve etableringstilladelse efter § 25. Levetidsforlængelser, som skal tillades efter § 29, er i dag ikke omfattet af bemyndigelsen i § 27. Ved at ændre § 27, således at den også omfatter tilladelser efter § 29 og forlængelser heraf, sikres det, at alle levetidsforlængelser af VE-anlæg på havet kan blive vurderet efter EU's direktiver på naturbeskyttelsesområdet, uanset om levetidsforlængelsen kræver tilladelse efter § 25 eller § 29. Ændringen tager sigte på det projekter som ikke også vil kræve en etableringstilladelse efter VE-lovens § 25. I forhold til disse projekter, vil vurderingen indgå som en del af vurdering efter § 25.

Ændringerne som følge af ændringen af § 27 forventes gennemført ved en ændring til bekendtgørelse nr. 812 af 21. juni 2024 om administration af internationale naturbeskyttelsesområder og beskyttelse af visse arter vedrørende projekter om etablering m.v. af elproduktionsanlæg og elforsyningsnet på havet, som fastsætter regler om vurdering af projekters eventuelle påvirkning af internationale naturbeskyttelsesområder og beskyttede af visse arter.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 og 2.5.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 10

Det fremgår af VE-lovens § 29 b, at klima-, energi- og forsyningsministeren fører tilsyn med overholdelsen af vilkår og krav i tilladelser efter §§ 22, 25 og 29. Disse tilladelser omfatter henholdsvis forundersøgelser efter § 22, efterfølgende etableringstilladelser efter § 25 og elproduktionstilladelser efter § 29.

Det foreslås, at § 29 b nyaffattes, således at det fremgår af bestemmelsen, at ministeren kan føre tilsyn med overholdelsen af vilkår og krav i tilladelser efter VE-lovens kapitel 3 og i en udbudskontrakt, jf. VE-lovens § 23, stk. 1.

UDKAST

Tilsynsbeføjelsen efter den foreslåede § 29 b vil således også omfatte overholdelsen af vilkår og krav i tilladelser efter § 22 a og efter den foreslåede § 26.

§ 22 a blev indført ved lov nr. 672 af 11. juni 2024 om ændring af lov om fremme af vedvarende energi (VE-loven) og giver klima-, energi- og forsyningsministeren hjemmel til at tillade test af vedvarende energi på havet med henblik på forskning, udvikling eller demonstration af nye projekter, teknologier og processer i et område på op til 15 kilometer fra kyststrækningen for et tidsrum af op til 3 år.

Efter den foreslåede § 26 kan klima-, energi- og forsyningsministeren efter ansøgning meddele tilladelse til undersøgelser, som er nødvendige for at gennemføre en væsentlig ændring i et bestående anlæg efter § 25, stk. 1, samt i forbindelse hermed fastsætte nærmere angivne vilkår.

Den foreslåede § 29 b vil også medføre, at ministerens tilsyn også vil omfatte overholdelse af vilkår og krav i en udbudskontrakt, jf. § 23, stk. 1, herunder de vilkår og krav, som er fastsat i medfør af § 23, stk. 2, eller som i øvrigt er aftalt i udbudskontrakten. Adgang til udnyttelse af energi fra vedvarende energikilder på havet tildeles på baggrund af udbud, jf. VE-lovens § 23, stk. 1. Udbuddet og den efterfølgende indgåelse af udbudskontrakt med vinderen sker efter udbudsloven. Det fremgår endvidere af VE-lovens § 23, stk. 1, at klima-, energi og forsyningsministeren kan angive særlige forhold, der lægges vægt på ved stillingtagen til de indkomne bud. Af § 23, stk. 2, fremgår, at vilkårene ved stillingtagen til de indkomne bud kan vedrøre økonomiske forhold, herunder støtte til produktionen, udformningen og tekniske forhold vedrørende produktionsanlægget eller den infrastruktur, som skal forbinde anlægget med det sammenhængende elforsyningsystem. Der kan endvidere stilles krav om, at forbrugere eller andre sammen med ansøgeren skal kunne deltage som parter i projektet, og at der skal betales bod, hvis vinderen af udbuddet ikke overholder betingelser fra sit bud eller aftalte betingelser, herunder tidsfrister.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.5.5. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 11

Det fremgår af VE-lovens § 58, nr. 1, at klima-, energi og forsyningsministeren kan fastsætte regler om betaling til dækning af omkostningerne ved

UDKAST

behandling af ansøgning om tilladelse, herunder tilladelser, der er nævnt i § 22, stk. 1, § 22 a, stk. 1, § 25, stk. 1, og § 29, stk. 1.

Ministeren har med hjemmel i § 58 fastsat nærmere regler i bekendtgørelse nr. 805 af 14. juni 2023 om betaling for myndighedsbehandling i Energistyrelsen.

Det fremgår af bemærkningerne til § 58, at bestemmelsen bl.a. omfatter betaling for overholdelse af vilkår i de tilladelser, som efter VE-lovens kapitel 3 meddeles til ansøgere, som ønsker adgang til at udnytte energi fra vedvarende energikilder på søterritoriet eller i den eksklusive økonomiske zone, herunder tilladelser til forundersøgelser efter § 22, til etablering af elproduktionsanlæg efter § 25 og til testanlæg efter VE-lovens § 22 a.

Det foreslås med ændringen af § 58, *nr. 1*, at der efter »§ 25, stk. 1» indsættes »§ 26,».

Den foreslåede ændring vil medføre, at klima-, energi og forsyningsministeren kan fastsætte regler om betaling til dækning af omkostningerne ved behandling af ansøgning om tilladelse, der er nævnt i § 26. For nærmere om den foreslåede § 26 henvises til de specielle bemærkninger til § 1, nr. 8.

Til nr. 12

Det fremgår af VE-lovens § 58, nr. 2, at klima-, energi og forsyningsministeren kan fastsætte nærmere regler om betaling til dækning af omkostninger ved tilsyn med overholdelse af vilkår i tilladelser.

Efter VE-lovens § 22, stk. 1, 2. pkt., kan forundersøgelser og efterfølgende udnyttelse af energi kun finde sted efter tilladelse fra klima-, energi- og forsyningsministeren. Det fremgår af § 22, stk. 2, til tilladelse til forundersøgelse gives efter indkaldelse af ansøgninger ved udbud. Forundersøgelsestilladelse gives til den, som vinder udbuddet, jf. § 23, stk. 1. Vinderen af udbuddet indgår i den forbindelse en udbudskontrakt (koncessionsaftale) med staten.

Med lovforslagets § 1, nr. 10 foreslås, at der indsættes hjemmel i VE-lovens § 29 b til, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan føre tilsyn med overholdelse af vilkår og krav i en udbudskontrakt, jf. § 23, stk. 1.

Den foreslåede § 58, *nr. 2*, vil medføre, at klima-, energi og forsyningsministeren kan fastsætte regler om betaling til dækning af omkostningerne ved det tilsyn med overholdelse af vilkår i en udbudskontrakt, som fremgår af

UDKAST

den foreslåede ændring af § 29 b, jf. lovforslagets § 1, nr. 10. Parten i udbudskontrakten vil således fremover kunne pålægges at betale for Energistyrelsens tilsyn med overholdelse af vilkårene i udbudskontrakten i overensstemmelse med reglerne i bekendtgørelse om betaling for myndighedsbehandling i Energistyrelsen. Med ”vilkår” i den foreslåede bestemmelse forstås alle de krav, som i udbudskontrakten stilles til udbudsvinderen, uanset om kravet er betegnet som ”vilkår”, ”betingelse” eller lignende. Et vilkår i udbudskontrakten er omfattet af den foreslåede bestemmelse, uanset om der er knyttet betaling af bod til overholdelse af det pågældende vilkår. Den foreslåede bestemmelse omfatter alene udbudskontrakter, som indgås på baggrund af VE-lovens § 23, stk. 1. Med den foreslåede § 58, nr. 2, sikres det, at ministeren kan fastsætte regler om betaling til dækning af omkostningerne ved tilsyn med overholdelse af samtlige vilkår i forbindelse med opstilling af VE-anlæg på havet, uanset om vilkårene fremgår af de tilladelser, som meddeles efter reglerne i VE-lovens kapitel 3, eller af en udbuds-kontrakt, jf. VE-lovens § 23, stk. 1.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2.5. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 2

Til nr. 1

Det følger af miljøvurderingslovens § 17, stk. 4, nr. 2, at klima-, energi- og forsyningsministeren er myndighed for behandling af sager vedrørende projekter på havområdet, der er omfattet af lovens bilag 2, herunder for vurderingen af, om projekter omfattet af bilag 2 på grund af deres art, dimensioner eller placering kan forventes at få væsentlige indvirkninger på miljøet, hvis der er tale om projekter om etablering af elproduktionsanlæg, der udnytter vand og vind, med tilhørende interne ledningsanlæg omfattet af bilag 2, nr. 3, litra i og j, og nr. 13, litra a.

Havområdet omfatter dansk søterritorium, dansk eksklusiv økonomisk zone og dansk kontinentalsokkelområde, jf. anordning nr. 259 af 7. juni 1963 vedrørende udøvelsen af dansk højhedsret over den kontinentale sokkel.

Miljøvurderingslovens bilag 2 indeholder en oversigt over de projekttyper, der er screeningspligtige. Et projekt omfattet af bilag 2 må efter miljøvurderingslovens § 16 ikke påbegyndes, før myndigheden, jf. § 17, skriftligt

UDKAST

har meddelt bygherren, at projektet ikke antages at kunne få væsentlig indvirkning på miljøet, jf. § 21.

Miljøvurderingslovens bilag 2, nr. 3, indeholder en nærmere opregning af projekttyper inden for energiindustrien, herunder industrianlæg til fremstilling af elektricitet, damp og varmt vand (projekter, som ikke er omfattet af bilag 1 (litra a), anlæg til fremstilling af hydroelektrisk energi (litra i) samt anlæg til udnyttelse af vindkraft til energiproduktion (vindmøller), bortset fra enkeltstående vindmøller i landzone med en totalhøjde på op til 25 m (husstandsmøller) (litra j).

Det følger af administrativ- og klagenævnspraksis, at såfremt et solcelleanlæg på land udgør et industrianlæg til fremstilling af elektricitet, vil det være omfattet af miljøvurderingslovens bilag 2, nr. 3, litra a. Solcelleanlæg på havområdet, der udgør sådanne industrianlæg, vil ligeledes være omfattet af litra a, da bilaget ikke skelner mellem projekter på land og på havområdet.

Det fremgår af miljøvurderingslovens § 17, stk. 3, at miljøministeren (ressortomlagt til ministeren for grøn trepart) er myndighed for behandling af sager vedrørende projekter på havområdet omfattet af bilag 1 eller 2, jf. dog stk. 4. Miljøministeren (ressortomlagt til ministeren for grøn trepart) er derfor kompetent myndighed til at vurdere projekter, herunder elproduktionsanlæg, omfattet af bl.a. bilag 2, på havområdet, hvor kompetencen ikke er delegeret til klima-, energi- og forsyningsministeren efter miljøvurderingslovens § 17, stk. 4.

Det følger af VE-lovens kapitel 3, at klima-, energi- og forsyningsministeren meddeler tilladelser til forundersøgelser, etablering, drift og nedtagning af elproduktionsanlæg og testanlæg på havområdet, herunder solcelleanlæg, jf. bekendtgørelse nr. 132 af 6. februar 2024 af lov om fremme af vedvarende energi med senere ændringer.

De foreslåede ændringer i miljøvurderingslovens § 17, stk. 4, nr. 2, vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren er myndighed for behandling af sager vedrørende projekter på havområdet, der er omfattet af bilag 2, herunder for vurderingen af, om projekter omfattet af bilag 2 på grund af deres art, dimensioner eller placering kan forventes at få væsentlige indvirkninger på miljøet, hvis der er tale om »projekter om etablering af elproduktionsanlæg, der udnytter vedvarende energikilder, med tilhørende elkabler og installationer, omfattet af bilag 2, nr. 3, litra a, i og j, og nr. 13, litra a.«

UDKAST

Den foreslåede ændring, hvorved ”vind og vand” ændres til ”vedvarende energikilder” medfører, at afgrænsningen af hvilke typer af elproduktionsanlæg, der er omfattet af bestemmelsen, udvides.

Derudover foreslås det, at der indsættes en henvisning til miljøvurderingslovens bilag 2, nr. 3, litra a. Derved vil også elproduktionsanlæg, der udnytter vedvarende energikilder, og som udgør industrianlæg til fremstilling af elektricitet, eksempelvis solcelleanlæg, være omfattet af klima-, energi- og forsyningsministerens kompetence på havområdet.

De foreslåede ændringer i § 17, stk. 4, nr. 2, vil medføre, at det ikke længere alene er elproduktionsanlæg på havet, der udnytter vand og vind, der er omfattet af klima-, energi- og forsyningsministerens kompetence efter § 17, stk. 4, nr. 2, men også elproduktionsanlæg på havet, der udnytter andre vedvarende energikilder, herunder solcelleanlæg, såfremt der er tale om et industrianlæg til fremstilling af elektricitet jf. bilag 2, nr. 3, litra a. Af kendte vedvarende energikilder vil det være solcelleanlæg, der omfattes af Energi styrelsens kompetence, men også øvrige endnu ikke kendte VE-teknologier vil være omfattet.

De foreslåede ændringer vil således medføre, at det vil være den samme myndighed, klima-, energi- og forsyningsministeren, som har kompetence til at meddele tilladelse efter VE-loven til elproduktionsanlæg på havområdet, der udnytter vedvarende energikilder, som vurderer de pågældende anlæg efter miljøvurderingsloven.

De foreslåede ændringer medfører desuden en indskrænkning i miljøministerens (ressortomlagt til ministeren for grøn trepart) kompetence efter § 17, stk. 3, da ministeren, efter gældende ret, er myndighed for behandling af sager vedrørende projekter på havområdet omfattet af bilag 1 eller 2, som ikke er omfattet af klima-, energi- og forsyningsministerens kompetence efter § 17, stk. 4. Miljøministeren (ressortomlagt til ministeren for grøn trepart) vil således ikke længere være kompetent myndighed for vurdering af elproduktionsanlæg på havet, der udnytter vedvarende energikilder, som er omfattet af bilag 2, nr. 3, litra a.

Endelig foreslås det at ændre »interne ledningsanlæg« til »elkabler og installationer« som følge af den foreslåede præcisering af VE-lovens § 25. Der

UDKAST

henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 6 og de almindelige bemærkninger til den foreslåede præcisering.

Til nr. 2

Det følger af miljøvurderingslovens § 35, at den kompetente myndighed skal sikre, at der gennemføres høringer på forskellige trin i miljøvurderingsprocessen. Efter lovens § 35, stk. 3, nr. 3, påhviler det myndigheden at sikre, at offentligheden, berørte myndigheder og berørte stater ved høring gives mulighed for at afgive kommentarer og stille spørgsmål med hensyn til miljøkonsekvensrapporten, som bygherren har fremlagt, herunder ansøgningen om tilladelse, før der træffes en afgørelse om tilladelse efter § 25.

§ 35, stk. 5, i miljøvurderingsloven fastsætter tidsfrister for høring af offentligheden og berørte myndigheder i forbindelse med høring over miljøkonsekvensrapporten.

Det følger af § 35, stk. 5, 1. pkt., at myndigheden fastsætter en passende tidsfrist for høring af de berørte myndigheder og berørte stater. Fristen skal fastsættes under hensyntagen til projektets art, kompleksitet, placering og dimensioner samt formålet med miljøvurderingen, jf. § 1, stk. 2.

Efter § 35, stk. 5, 3. pkt., fastsætter myndigheden en passende tidsfrist på mindst 14 dage for høring af offentligheden ved afgrænsning af miljøkonsekvensrapportens indhold efter § 35, stk. 3, nr. 2.

Af § 35, stk. 5, 4. pkt., følger det, at for høring af offentligheden over miljøkonsekvensrapporten efter stk. 3, nr. 3, er høringsfristen mindst 8 uger.

Det foreslås at ændre miljøvurderingslovens § 35, stk. 5, 4. pkt., således at »8 uger« ændres til »30 dage«.

Lovens minimumsfrist for høring af offentligheden over miljøkonsekvensrapporten foreslås ændret, så den svarer til minimumsfristen i artikel 6, stk. 7 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/52/EU om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/92/EU om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at minimumsfristen for høring af offentligheden over miljøkonsekvensrapporten i forbindelse med miljøvurderingen forkortes fra 8 uger til 30 dage. Der er tale om en minimumsfrist.

UDKAST

Med den foreslåede ændring vil den kompetente myndighed skulle fastsætte en passende tidsfrist for høring af offentligheden over miljøkonsekvensrapporten, som minimum skal være 30 dage. Hermed vil den nedre grænse for tidsfristen fremover svare til den tidsfrist, som følger af artikel 6, stk. 7, i VVM-direktivet. Myndigheden vil som hidtil ved fastsættelse af en passende frist i det konkrete tilfælde skulle tage hensyn til projektets art, kompleksitet, placering og dimensioner samt formålet med miljøvurdering, ligesom der ved fastsættelsen af fristen skal tages hensyn til, om høringen finder sted i længere ferieperioder, f.eks. jule- og sommerferie.

Den frist, som myndigheden fastsætter, skal give den berørte offentlighed mulighed for at forberede sig og opnå reel deltagelse i beslutningsproceduren på området.

Med udtrykket »30 dage« forstår 30 kalenderdage.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Den foreslåede ændring af minimumshøringsfristen vil som konsekvens kræve en ændring af VE-lovens § 9, stk. 2, 1. pkt., som indeholder regler om, hvornår der skal afholdes offentligt møde i processen om værditab på beboelsesejendomme ved opstilling af visse vindmøller, solcelleanlæg, bølgekraftanlæg og vandkraftværk. For nærmere om ændringen i VE-loven henvises til pkt. 2.5.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger og bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 2.

Til § 3

Til nr. 1

§ 17 h, stk. 5, i vejloven omhandler høring af berørte myndigheder og offentligheden over miljøkonsekvensrapporten, før der træffes afgørelse om administrativ tilladelse.

Det følger af § 17 h, stk. 5, 2. pkt., at Trafikstyrelsen skal fastsætte en passende frist for fremsættelse af bemærkninger til miljøkonsekvensrapporten, dog mindst 8 uger, som giver myndighederne og offentligheden mulighed for at forberede sig og opnå en reel deltagelse i processen. Fristen skal fremgå af høringen.

UDKAST

Den gældende § 17 h, stk. 6, i vejloven omhandler høring af berørte myndigheder og offentligheden over miljøkonsekvensrapporten i forbindelse med projekter, hvor der meddeles tilladelse ved anlægslov, jf. dog § 17 a, stk. 3.

Om høringens længde fremgår det specifikt af § 17 h, stk. 6, 2. pkt., at Vejdirektoratet i forhold til sådanne projekter skal fastsætte en passende frist for fremsættelse af bemærkninger til miljøkonsekvensrapporten, dog mindst 8 uger, som giver myndighederne og offentligheden mulighed for at forbedre sig og opnå en reel deltagelse i processen. Fristen skal fremgå af høringen.

Det foreslås at ændre vejlovens § 17 h, stk. 5, 2. pkt., og stk. 6, 2. pkt., således at »8 uger« ændres til »30 dage«.

Lovens høringsfrister foreslås ændret, så den svarer til minimumsfristen i artikel 6, stk. 7, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/52/EU om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/92/EU om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet.

Efter de gældende regler er minimumsfristen for høring af berørte myndigheder fælles med minimumsfristen for høring af offentligheden. Den foreslåede forkortelse af minimumsfristen for høring af berørte myndigheder er fastsat inden for rammen af direktivets artikel 6, stk. 1, sidste pkt., hvorefter de nærmere regler for høringen fastsættes af medlemsstaten.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at minimumsfristen for høring af offentligheden og de berørte myndigheder over miljøkonsekvensrapporten i forbindelse med miljøvurderingen forkortes fra 8 uger til 30 dage. Der er tale om en minimumsfrist.

Fristen skal give offentligheden og de berørte myndigheder mulighed for at forberede sig og opnå reel deltagelse i de af bestemmelsen omfattede beslutningsprocedurer på miljøområdet.

Med den foreslåede ændring vil henholdsvis Trafikstyrelsen og Vejdirektoratet skulle fastsætte en passende tidsfrist for høring af offentligheden og de berørte myndigheder over miljøkonsekvensrapporten, der som minimum skal være 30 dage. Hermed vil den nedre grænse for tidsfristen fremover svare til den tidsfrist, som følger af artikel 6, stk. 7, i VVM-direktivet. Trafikstyrelsen og Vejdirektoratet vil som hidtil ved fastsættelse af en passende

UDKAST

frist i det konkrete tilfælde skulle tage hensyn til projektets art, kompleksitet, placering og dimensioner samt formålet med miljøvurdering, ligesom der ved fastsættelsen af fristen skal tages hensyn til, om høringen finder sted i længere ferieperioder, f.eks. jule- og sommerferie.

Med udtrykket »30 dage« forstås 30 kalenderdage.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 4

Til nr. 1

Den gældende § 38 h, stk. 5, i jernbaneloven omhandler høring af berørte myndigheder og offentligheden over miljøkonsekvensrapporten, før der træffes afgørelse om administrativ tilladelse.

Det følger af § 38 h, stk. 5, 2. pkt., at Trafikstyrelsen skal fastsætte en passende frist for fremsættelse af bemærkninger til miljøkonsekvensrapporten, dog mindst 8 uger, som giver myndighederne og offentligheden mulighed for at forberede sig og opnå en reel deltagelse i processen. Fristen skal fremgå af høringen.

Den gældende § 38 h, stk. 6, i jernbaneloven omhandler høring af berørte myndigheder og offentligheden over miljøkonsekvensrapporten i forbindelse med projekter, hvor der meddeles tilladelse ved anlægslov, jf. dog § 38 a, stk. 3.

Om høringens længde følger det specifikt af § 38 h, stk. 6, 2. pkt., at Banedanmark i forhold til sådanne projekter skal fastsætte en passende frist for fremsættelse af bemærkninger til miljøkonsekvensrapporten, dog mindst 8 uger, som giver myndighederne og offentligheden mulighed for at forberede sig og opnå en reel deltagelse i processen. Fristen skal fremgå af høringen.

Det foreslås at ændre jernbanelovens § 38 h, stk. 5, 2. pkt., og stk. 6, 2. pkt., således at »8 uger« ændres til »30 dage«.

Om betydningen heraf henvises til bemærkningerne til § 3, som vedrører de tilsvarende bestemmelser i vejlovens § 17 h, stk. 5, 2. pkt., og stk. 6, 2. pkt.

UDKAST

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 5

Det foreslås, at loven skal træde i kraft den 1. juli 2025.

Det foreslås i stk. 3, at loven ikke skal finde anvendelse på miljøkonsekvensvurderinger og eventuelle supplerende oplysninger for projekter, der tillades ved anlægslov, hvor Vejdirektoratet eller Banedanmark har sendt miljøkonsekvensrapport m.v., jf. lov om offentlige veje § 17 h, stk. 6, og jernbaneloven § 38 h, stk. 6, i høring inden lovens ikrafttrædelse.

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, fordi de berørte love ikke er gældende for Færøerne og Grønland og kan ikke sættes i kraft herfor, jf. VE-lovens § 77, miljøvurderingslovens § 59, lov om offentlige veje § 162, og jernbaneloven § 132.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

<i>Gældende formulering</i>	<i>Lovforslaget</i>
	<p style="text-align: center;">§ 1</p> <p>I lov om fremme af vedvarende energi, jf. lovbekendtgørelse nr. 132 af 6 februar 2024, som ændret ved lov nr. 671 af 11. juni 2024, lov nr. 672 af 11. juni 2024 og lov nr. 673 af 11. juni 2024, foretages følgende ændringer:</p>
	<p>Efter § 3 stk. 9 indsættes et nyt <i>stk. 10</i>:</p> <p>Ministeren for grøn trepart kan efter forhandling med klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætte regler om opkrævning af gebyrer til dækning af ministeren for grøn treparts omkostninger ved administration og tilsyn i forbindelse med screening af projekter i et fremskyndelsesområde til net- og lagringsinfrastruktur.</p>
<p>§ 9. ---</p> <p>Stk. 2. Mødet skal afholdes inden for følgende frister, medmindre klima-, energi- og forsyningsministeren dispenserer herfor:</p> <p>1) For vindmøller og solcelleanlæg omfattet af § 6, stk. 1, nr. 2-4, der kræver VVM-tilladelse efter lov om miljøvurdering af planer og programmer og af konkrete projekter, skal opstilleren afholde mødet i høringsperioden og inden 4 uger før udløbet af høringsfristen for miljøkonsekvensrapporten, jf. dog nr. 5.</p>	<p>1. I § 9, stk. 2, nr. 1, ændres »4 uger« til: »2 uger«</p>

UDKAST

<p>2)-6) --- Stk. 3-11 ---</p>	
	<p>2. Efter § 14 a indsættes før overskriften før § 18:</p> <p style="padding-left: 40px;"><i>»Forbehold af særskilt ret over solcelleanlæg etableret på tagarealer på erhvervsbygninger m.v.</i></p> <p>§ 15. Uanset tinglysningslovens § 38 kan der forbeholdes særskilt ret over solcelleanlæg, der etableres på tagarealer på erhvervsbygninger m.v., som er tilsluttet det kollektive elnet, hvis</p> <p>1) anlægget kan borttages uden at gøre væsentlig skade på bygningen, og</p> <p>2) der senest på det tidspunkt, hvor etableringen af solcelleanlægget påbegyndes tinglyses en deklARATION om den særskilte ret og om at eksisterende pant- og udlægshavere, der er omfattet af lov om finansiel virksomhed eller lov om forsikringsvirksomhed, har samtykket dertil.-</p> <p><i>Stk. 2.</i> Pant- og udlægshavere, der er omfattet af lov om finansiel virksomhed eller lov om forsikringsvirksomhed, kan nægte samtykke efter stk. 1, nr. 2, hvis forbehold af den særskilte ret over solcelleanlægget vil være forbundet med væsentlige kreditmæssige risici for pant- eller udlægshaver eller manglende overholdelse af den finansielle lovgivning for panthaver. Meddelelse af eller nægtelse af samtykke skal ske inden for en frist på 30 dage.«</p>
<p>§ 22. --- Stk. 2-6 ---</p>	<p>3. I § 22, stk. 7, indsættes efter »benytte«: »og offentliggøre«, og »jf. § 24, stk. 4« udgår.</p>

UDKAST

<p>Stk. 7. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte vilkår for tilladelsen, herunder om de forhold, som skal undersøges, om rapportering, om forundersøgelsernes forløb og resultater, om ministerens adgang til at benytte forundersøgelsens resultater, jf. § 24, stk. 4, om tilsyn og om overholdelse af miljø- og sikkerhedskrav og lign.</p> <p>Stk. 8-9 ---</p>	
<p>§ 24. Når forundersøgelserne er afsluttet, indsendes en forundersøgelsesrapport til klima-, energi- og forsyningsministeren, som tager stilling til, om forundersøgelsesrapporten kan godkendes. Godkendes denne, har ansøgeren ret til udnyttelse af den godkendte forundersøgelsesrapport efter bestemmelserne i stk. 2-4.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Inden 3 måneder efter godkendelse af forundersøgelsesrapporten skal ansøgeren meddele, om denne ønsker at opføre et produktionsanlæg på lokaliteten. Med klima-, energi- og forsyningsministerens tilladelse kan retten til at udnytte en forundersøgelsestilladelse inden for samme frist overdrages til en anden.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Modtager klima-, energi- og forsyningsministeren et tilsagn som angivet i stk. 2, fastsættes en frist for modtagelse af ansøgning om etableringstilladelse efter § 25. Der kan endvidere stilles krav om sikkerhedsstillelse for gennemførelse af projektet.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Modtager klima-, energi- og forsyningsministeren ikke rettidigt et tilsagn omfattet af stk. 2, eller</p>	<p>4. § 24 ophæves</p>

UDKAST

<p>overholdes en frist efter stk. 3 ikke, kan ministeren uden vederlag til ansøgeren stille forundersøgelsesrapporten til rådighed for andre.</p>	
<p>§ 22. --- <i>Stk. 2.</i> Tilladelserne meddeles til ansøgere, der har ret til at udnytte en forundersøgelsestilladelse efter § 24, stk. 1, 2 eller 4, og som skønnes at have den fornødne tekniske og finansielle kapacitet.</p> <p>Stk. 3-4 ---</p>	<p>6. I § 25, <i>stk. 2</i>, udgår »har ret til at udnytte en forundersøgelsestilladelse efter § 24, stk. 1, 2 eller 4, og«</p>
	<p>7. Efter § 25 indsættes:</p> <p>§ 26. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan efter ansøgning meddele tilladelse til undersøgelser, som er nødvendige for at gennemføre væsentlige ændringer i bestående anlæg, jf. § 25, stk. 1.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Ministeren kan fastsætte vilkår i forbindelse med en tilladelse efter stk. 1, herunder om de forhold, som skal undersøges, undersøgelsesernes forløb, udstyr, tilsyn og om miljø- og sikkerhedsforhold.</p>
<p>§ 27. Klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter med henblik på gennemførelse af EU-direktiver på naturbeskyttelsesområdet, for så vidt angår søterritoriet og den eksklusive økonomiske zone, regler om, i hvilke tilfælde og på hvilke vilkår tilladelser efter disse regler kan meddeles efter § 22 a, stk. 1, og § 25.</p>	<p>8. I § 27 ændres »§ 22 a, stk. 1, og § 25« til: »dette kapitel«</p>
<p>§ 29 b. Klima-, energi- og forsyningsministeren fører tilsyn med overholdelsen af vilkår og krav i tilladelser efter §§ 22, 25 og 29.</p>	<p>9. § 29 b affattes således:</p> <p>»§ 29 b. Klima-, energi- og forsyningsministeren fører tilsyn med overholdelsen af vilkår og krav i tilladelser efter dette kapitel og i en udbudskontrakt, jf. § 23, stk. 1.«</p>

UDKAST

<p>§ 58. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om betaling til dækning af omkostningerne ved</p> <p>1) behandling af ansøgning om tilladelse, herunder de tilladelser, der er nævnt i § 22, stk. 1, § 22 a, stk. 1, § 25, stk. 1, og § 29, stk. 1,</p> <p>2) tilsyn med overholdelse af vilkår i tilladelser, og</p> <p>3) tilsyn og kontrol i henhold til regler udstedt i medfør af § 56 c, stk. 2, nr. 8, og § 56 f.</p>	<p>10. I § 58, nr. 1, indsættes efter »§ 25, stk. 1,«: »§ 26, stk. 1,«.</p> <p>11. I § 58 indsættes efter nr. 1 som nyt nummer:</p> <p>»2) tilsyn med overholdelse af vilkår og krav i en udbudskontrakt, jf. § 23, stk. 1.«</p> <p>Nr. 2-3 bliver herefter nr. 3-4.</p>
	<p style="text-align: center;">§ 2</p> <p>I lov om miljøvurdering af planer og programmer og af konkrete projekter (VVM), jf. lovbekendtgørelse nr. 4 af 3. januar 2023, som ændret ved lov nr. 612 af 11. juni 2024, foretages følgende ændringer:</p>
<p>§ 17. ---</p> <p>Stk. 2-3 ---</p> <p>Stk. 4 Klima-, energi- og forsyningsministeren er myndighed for behandling af sager vedrørende projekter på havområdet, der er omfattet af bilag 1 eller 2, herunder for vurderingen af, om projekter omfattet af bilag 2 på grund af deres art, dimensioner eller placering kan forventes at få væsentlige indvirkninger på miljøet, hvis der er tale om følgende projekter:</p> <p>1) ---</p>	<p>1. I § 17, stk. 4, nr. 2, ændres »vand og vind« til: »vedvarende energikilder«, »interne ledningsanlæg« ændres til: »elkabler og installationer« og »nr. 3, litra i og j« ændres til: »nr. 3, litra a, i og j«.</p>

UDKAST

<p>2) Projekter om etablering af el-produktionsanlæg, der udnytter vand og vind, med tilhørende interne ledningsanlæg omfattet af bilag 2, nr. 3, litra i og j, og nr. 13, litra a.</p>	
<p>§ 35. --- Stk. 2-4 --- Stk. 5. Myndigheden fastsætter en passende tidsfrist for høring af de berørte myndigheder og berørte stater, jf. dog § 38, stk. 6. Fristen skal fastsættes under hensyntagen til projektets art, kompleksitet, placering og dimensioner samt formålet med miljøvurderingen, jf. § 1, stk. 2. Myndigheden fastsætter en passende tidsfrist på mindst 14 dage for høring af offentligheden ved afgrænsning af miljøkonsekvensrapportens indhold efter stk. 3, nr. 2. For høring af offentligheden over miljøkonsekvensrapporten efter stk. 3, nr. 3, er høringsfristen mindst 8 uger.</p>	<p>2. I § 35, stk. 5, 4. pkt., ændres »8 uger« til: »30 dage«.</p>
	<p style="text-align: center;">§ 3</p> <p>I lov om offentlige veje m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 435 af 24. april 2024, foretages følgende ændringer:</p>
<p>§ 17 h. --- Stk. 2-4 --- Stk. 5. Trafikstyrelsen skal efter gennemgang af miljøkonsekvensrapporten sende denne, ansøgningen og eventuelle supplerende oplysninger i høring med henblik på at</p>	<p>1. I § 17 h, stk. 5, 2. pkt., og stk. 6, 2. pkt., ændres »8 uger« til: »30 dage«.</p>

UDKAST

<p>give berørte myndigheder og offentligheden mulighed for at fremsætte bemærkninger, før der træffes afgørelse om administrativ tilladelse. Trafikstyrelsen fastsætter en passende frist for fremsættelse af bemærkninger til miljøkonsekvensrapporten, dog mindst 8 uger, som giver myndighederne og offentligheden mulighed for at forberede sig og opnå en reel deltagelse i processen. Fristen skal fremgå af høringen.</p> <p>Stk. 6. Ved projekter, hvor der meddeles tilladelse ved anlægslov, sender Vejdirektoratet miljøkonsekvensrapporten og eventuelle supplerende oplysninger i høring med henblik på at give berørte myndigheder og offentligheden mulighed for at fremsætte bemærkninger før vedtagelse af anlægsloven, jf. dog § 17 a, stk. 3. Vejdirektoratet fastsætter en passende frist for fremsættelse af bemærkninger til miljøkonsekvensrapporten, dog mindst 8 uger, som giver myndighederne og offentligheden mulighed for at forberede sig og opnå en reel deltagelse i processen. Fristen skal fremgå af høringen.</p> <p>Stk. 7-8 ---</p>	
	<p style="text-align: center;">§ 4</p> <p>I jernbaneloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1091 af 11. august 2023, foretages følgende ændringer:</p>

UDKAST

§ 38 h. ---

Stk. 2-4 ---

Stk. 5. Trafikstyrelsen skal efter gennemgang af miljøkonsekvensrapporten sende denne, ansøgningen og eventuelle supplerende oplysninger i høring med henblik på at give berørte myndigheder og offentligheden mulighed for at fremsætte bemærkninger, før der træffes afgørelse om administrativ tilladelse. Trafikstyrelsen fastsætter en passende frist for fremsættelse af bemærkninger til miljøkonsekvensrapporten, dog mindst 8 uger, som giver myndighederne og offentligheden mulighed for at forberede sig og opnå en reel deltagelse i processen. Fristen skal fremgå af høringen.

Stk. 6. Ved projekter, hvor der meddeles tilladelse ved anlægslov, sender Banedanmark miljøkonsekvensrapporten og eventuelle supplerende oplysninger i høring med henblik på at give berørte myndigheder og offentligheden mulighed for at fremsætte bemærkninger før vedtagelse af anlægsloven, jf. dog § 38 a, stk. 3. Banedanmark fastsætter en passende frist for fremsættelse af bemærkninger til miljøkonsekvensrapporten, dog mindst 8 uger, som giver myndighederne og offentligheden mulighed for at forberede sig og opnå en reel deltagelse i processen. Fristen skal fremgå af høringen.

Stk. 7-8 ---

1. I § 38 h, stk. 5, 2. pkt., og stk. 6, 2. pkt., ændres »8 uger« til: »30 dage

UDKAST